

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

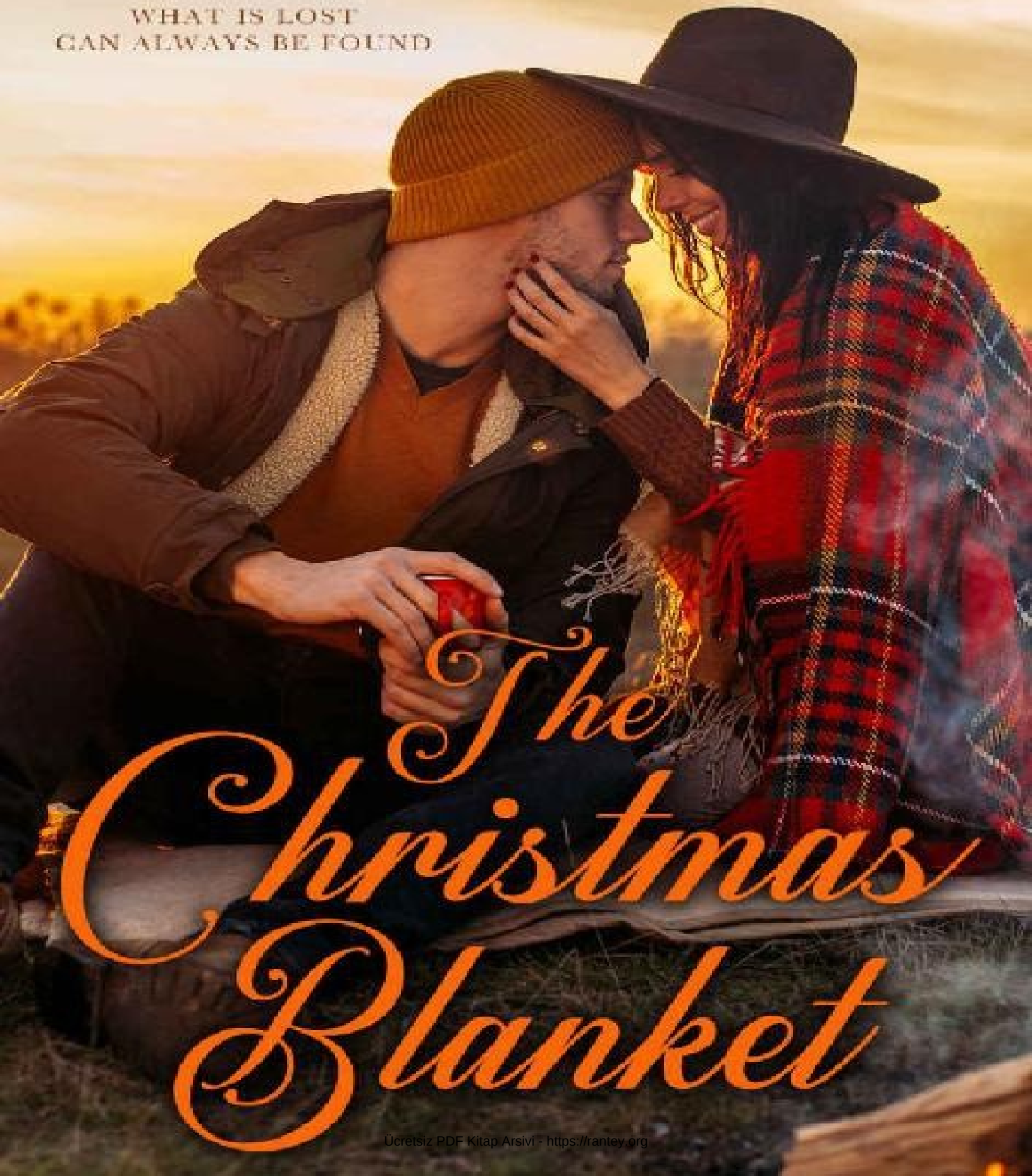
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KANDI STEINER

WHAT IS LOST
CAN ALWAYS BE FOUND

The Christmas Blanket

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

The Christmas Blanket

KANDI STEINER

Telif Hakkı (C) 2020 Kandi Steiner
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yasaların izin verdiği haller dışında, yazarın önceden yazılı izni alınmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Kandi Steiner tarafından yayınlandı
Editör: Elaine York/Allusion [Publishing](#) Kapak
Fotoğrafı: Perrywinkle Photography Kapak
Tasarımı: Kandi Steiner
Biçimlendirme Elaine [York/Allusion Yayıncılık](#)

Table of Contents

Bölüm 1: Alışılmışın Dışında Bölüm
2: Hepsi Ama Unutulmuş Bölüm 3:
Şimdi Beni Duyabiliyor musun?
Bölüm 4: S.O.S.
Bölüm 5: Sakladığımız Şeyler
Bölüm 6: Noel Battaniyesi Bölüm 7:
Tanrı'nın En Sevdiği Şaka Bölüm 8:
Humbug
Bölüm 9: Biraz Rom Asla Zarar Vermez
Bölüm 10: Nedenler ve Nedenler Değil
Bölüm 11: Akşamdan Kalma
Bölüm 12: Asla Görüşmeyeceğiz
Bölüm 13: Ev Turtanın Olduğu Yerdir
Bölüm 14: Mutlu Noeller Bebeğim
Okuyucuya Bir Not
Kandi Steiner'dan daha
fazlası Yazar Hakkında

"Sensiz kayboldum. Bir insana söylenecek ne kadar güzel bir söz - ister vahşi bir maceraya atılmış olun, ister kendi evinizin tanıdık sessiz konforunda, onlarsız olduğunuzda hep aynı, muazzam bir şekilde kaybolmuş oluyorsunuz."

- Beau Tapin

Off the Beaten Path

"Kutsal, neşeli bir whoamygodshiiii!"

Elimden geldiğince nazıkçe fren yaptım, direksiyona sıkıca tutundum ve Burlington havaalanından aldığım kiralık arabanın ön camından gözlerimi kısarak baktım. Burl Ives arabanın hoparlörlerinden neşeli şarkılarını söylemeye devam ediyordu ama ben arabamı hızla karla kaplanan kaygan yolda tutmaya çalışmakla meşgul olduğumdan ona katılamıyordum.

"Tanrım," diye nefes aldım, araba tekrar sabitlendiğinde ve daha da yavaşladım, zaten saatte sadece yirmi mil hızla gittiğim için neredeyse sürünecektim. Ama Vermont'ta karda araba kullanırken böyle oluyordu ve bunun ne kadar korkunç olabileceğini ve koşulların bir anda nasıl değişebileceğini çok iyi hatırlıyordum.

Bunu da taşıdığımda özlemediğim şeyler listesine ekleyin.

Direksiyonu sabit tuttuğum eklemelerim bembeyazdı ve güneş daha da batarken, gökyüzü karardıkça kar daha hızlı yağarken içimden küfrettim. Otoyoldan çıkıp beni ailemin Vermont'un doğusundaki evine götürecek olan arka yollara girdiğimde yolumun karla kaplı olmasına şaşımamalıydım ama beklensin ya da beklenmesin, yolculuğumun son otuz dakikasının eğlenceli geçmeyeceğini biliyordum.

Rahatlamaya çalıştım, nefesimi üfledim ve arabamı dolduran bir sonraki Noel şarkısına mırıldandım. Müzik ve dört yıl aradan sonra ilk kez Vermont'a dönmüş olmam birleşince, gençliğimden beri en ufak bir belirtisini bile hissetmediğim Noel ruhunu hafifçe hissetmeye başladım.

Annemle babamın oturma odasının köşesindeki Noel ağacını, kız kardeşimle çocukluğumuz boyunca yaptığımız süslerin dallarından sarktığını hayal edebiliyordum. Annemin balkabağı turtasının, büyükannemin dolmasının ve babamın ananaslı esmer şekerli jambonunun kokusunu alabiliyordum.

Yüzüme bir gülümseme yayılırken midem gurulduyordu. Karda araba kullanmak berbattı ama yakında tekrar evde olacaktım.

Wellhaven'da beni başka kimin beklediğini hatırladığımda midemde açlıktan kaynaklanmayan bir sancı daha oluştu. Geldiğimi bildiğinden ya da döndüğümü umursayacağından değil ve *kesinlikle* beni görmek istemezdi.

Ama yine de orada olacaktı.

Ve sadece bu gerçek bile içimi burkmaya yetti.

Küçük kasabamızın üzerine kurulduğu Wellhaven Gölü'nden bir mil ötedeki eski ilçe yolundan sağa döndüm, artık uzun sürmeyeceğini biliyordum. Sadece birkaç mil, sola dönüş, engebeli eski bir yol ve uzun, yıpranmış bir araba yolu beni anneme sarılmaktan ayırdı.

En güzeli de geldiğimi bile bilmemesiydi.

Dört yıl önce Wellhaven'dan ayrıldığımdan beri, henüz yirmi dört yaşındayken kalbimde bir hayal ve annemin yanağında bir veda öpücüğüyle, tatil için geri dönmem için bana yalvarıyordu. Noel, Şükran Günü, Paskalya - hatta beni görebildiği sürece Başkanlık Günü'nün bile iyi olacağını söylemişti. Ama ben kendi maceramı yaşıyordum ve bu macera eve dönmemi mümkün kılmıyordu.

Şimdiye kadar.

Son dört yıl beni dünyanın dört bir yanına götürmüştü - Güney Afrika, Avrupa, Asya, Kanada, Meksika. Son olarak, ilkbahar ve yazın ilk bölümünde Yeni Zelanda'da çalışma vizesiyle bulunmuştum; burada sonbahar ve kıştı ve Noel'de aileme sürpriz yapmak için tam zamanında Amerika'ya dönmüştüm.

Ve karın *bana* sürpriz yapması için.

Kiralık arabamın dışındaki eksi sıcaklıklar ve kavurucu rüzgâr, geride bıraktığım güzel, güneşli, altmış-yetmiş dereceden çok farklıydı. Kendimi tatilimi orada, dağlarda yürüyüş yaparak ya da fazladan mürettebata ihtiyaç duyan bir yatta çalışarak mı geçirseydim diye düşünürken buldum.

Ama Yeni Zelanda ne kadar güzel ve zengin olursa olsun, benim ailem yoktu. Ve ben ailemi çok özledim.

Kasabamızın en eski, en engebeli yollarından birine sola döndüğümde boğazımda kalın bir yudum hissettim ve kar yağarken bu kötü çocukta yanlış bir hareketin beni hendeğe düşüreceğini bildiğim için arabayı daha da yavaşlattım. Daha dün aynı yoldan ters yöne girmiş, bir daha dönmeyeceğime yemin ederek bu kasabadan kaçmışım sanki.

Maceraya ihtiyacım vardı.

Keşfetmeye, seyahat etmeye, büyüdüğüm küçük kasabanın ezici gerçekliğinden kurtulmaya ihtiyacım vardı. *Ondan* kurtulmaya ihtiyacım vardı.

Başımı salladım ve çam yeşili gözlerin görüntüsü hâlâ aklımdan çıkmıyor gibiydi, yola odaklanmaya devam ettim.

Ama önemli değildi.

Odaklanmış ya da odaklanmamış, kuzeydoğunun en iyi sürücüsü ya da ilk kez karda araba kullanan bir yabancı, hiçbir şey daha sonra olanları engelleyemezdi.

Arabamın sol ön tekerleği kar altında kalmış bir çukura çarptı ve buzun üzerinde kaymaya başladım. Geç oluyordu, son güneş de kayboluyordu, sıcaklık düşüyordu ve tüm bunlar taze karla birleşince yolun o gölgeli kısmında görmediğim kaygan bir buz tabakası oluşmuştu.

Elimden geldiğince direksiyonu kavradım, sabit tuttum, çok sert fren yapmadan yavaşlamaya çalıştım ama araba isteğime uymadı. Bir SUV ya da en azından kar lastiği almayı düşünmediğim için kendime lanet ettim ama fırtına beklemiyordum. Tekerlekler yolun sol tarafına doğru kaymaya başladığında hala ne yapabileceğimi, ne yapacağımı, ne yapmam *gerektiğini* düşünüyordum. Bunu yaptığımda bile tekerleği istemeden çok fazla çevirdiğimi biliyordum ama hatamı düzeltmek için artık çok geçti.

Araba geri geri giderek yolun kenarından karlı hendeğe doğru kaymaya başladı.

Metalin kara ya da belki de çamura çarpmasıyla oluşan sessiz bir gümbürtüyle durdum. O karın *altında*. Yine de gazlamadan önce kendime bu konuda çok fazla düşünecek zaman vermedim.

Tekerlekler altımda dönerken nefesimin altında "Hadi, hadi," diye dua ettim. Kar ve çamur dikiz aynamda uçuyor, ön tekerlekler çekiş bulmaya çalışıyor ama yetersiz kalıyordu. Ne zaman biraz kıpırdasa, göğsümde bir umut kabarıyor, ama aynı hızla geriye doğru kayıyordum.

"Siktir!"

Gazı bıraktım, başımı koltuk başlığına yasladım ve o anda alabildiğim kadar sakinleştirici bir nefes almaya zorladım. Kar şimdi daha da sert yağıyor, rüzgâr şiddetleniyordu ve arabamdan inip tekerlekler için biraz çekiş gücü bulmam gerektiğini biliyordum - hızlıca - yoksa başım belaya girecekti.

Telefonumun sinyalini kontrol ettim, bakmadan önce çekmeyeceğini biliyordum. Bu yolda ya da göldeki küçük köyü geçtikten sonraki yolların çoğunda hiç çekmemişti. Cep telefonu hizmeti söz konusu olduğunda Wellhaven okyanusun ortası da olabilirdi.

Babamı aramak bir seçenek değildi, ama biraz odun bulup lastiklerin altına sokabilirsem, biraz çekiş gücü elde edebileceğimi biliyordum... Yirmi dakika içinde yola çıkıp aileme ulaşabilirdim.

Paltomu silktim, eldivenlerimi giydim ve kalın örgü beremi kulaklarımın üzerine çektim. Sonra son bir nefes ve sessiz bir şekilde *bunu yapabilirsin* diyerek sürücü tarafındaki kapıyı iterek açtım.

Ve bir anda nefesim kesildi.

Montumun, şapkamın ya da eldivenlerimin ne kadar kalın olduğunun bir önemi yoktu. Arabanın içinde sıcaktan kavruluyor olmamın da bir önemi yoktu. En azından havaalanından ayrılmadan önce iyi ve sıcak tutan botlarımı giyecek kadar akıllı davranmış olmam da önemli değildi. Hiçbir kıyafet beni o buz gibi rüzgara karşı hazırlayamazdı.

Hasar tespiti için arabanın arkasına geçtiğimde zaten titriyordum ve lastiklerin etrafında biriken karı gördüğümde midem bulandı.

Bu hiç iyi değildi.

Telefonumun arkasındaki el fenerini kullanarak hendeğe ve arkasındaki ormana baktım. Çekiş için kullanabileceğim bir tahta parçası mutlaka vardır. Gözlerimi gökyüzünden düşen kabarık beyaz pullara dikerek o yöne doğru ilerledim. Bir adım attım ve botlarım karla kaplandı. İkinci bir adımda kar baldırıma çarptı.

Hendekten geçmekten başka seçenek yoktu ama bu havada dışarıda uzun süre kalmanın güvenli olmadığını biliyordum.

Nefesimi tuttum, kendimi belime kadar kara gömülmeye hazırladım ama bir adım daha atamadan arkamdan yüksek ve derinden gelen bir ses beni çağırdı.

"Hey! İyi misin?!"

Ses rüzgârdan boğuklaşmıştı ve ben umutla döndüm, her kimse bana yardım edebileceğini biliyordum. Özlediğim Küçük Kasaba Amerika'sının güzelliği buydu - her zaman etrafta komşuluk elini uzatacak birileri vardı.

Karnımı kemiren korku azaldı ve araba yoldan çıktığından beri ilk nefesimi aldım.

Ellerimi havada salladım. "Yardıma ihtiyacım var! Arabam sıkıştı!"

Kurtarıcım bana yaklaşırken alacakaranlıkta sadece bir gölgeydi, el fenerinin parlak ışığının arkasında büyük bir kumaş demeti vardı. Yolun kenarına tırmanarak geri döndüm ve zaten pek bir işe yaramayan fenerimi kapattım. Etrafta başka bir araba ya da kamyon yoktu, bu yüzden adamın şu anda uzaklaşmakta olduğu toprak yolun sonundan bana katıldığını varsaydım.

Oh, Tanrıya şükür, diye düşündüm. *Sadece biraz odun ve hızlı bir itme ve yoluma devam edeceğim. Ya da belki bu adamın büyük bir kamyonu ve çekici aksamı vardır ve beni çekip çıkarabilir.*

Adam bana ulaştığında zaten gülümsüyordum ve başımı sallayarak omzumun üzerinden arabaya doğru ilerledim. "Sanırım bu kiralık arabalar karda bu yollarda sürmek için yapılmamış, ha?" Şaka yaptım.

Ama el feneri indirilip gözlerim alıştığında, tüm mizah anlayışı beni bir anda terk etti.

Çünkü o adam benim kurtarıcım değildi.

O benim eski kocamdı.

All But Forgotten

Böyle bir şey olamaz.

Kafamın içinde dua ederken bile öyle olduğunu biliyordum. Her zaman güvenilir olan kötü şansımın, eski sevgilimi kasaba sınırlarına döndükten sonraki on dakika içinde bana getirdiğini biliyordum. Karşımda duranın River Jensen'dan başkası olmadığını biliyordum.

O adamı nerede görsem tanırım.

Hiçbir zaman sakal bırakmadığı için kirli sakalla kaplı çenesinin çizgisini, dokuzuncu sınıfta bir beyzbol maçında kırılan burnunun kıvrımını ve gövdesinin şeklini - beli zayıf ve dar, omuzları geniş ve gururlu - bilirdim. Hatırladığım kadar uzun görünmese de şapkasının altında bile saklı olan gür kahverengi saçlarını bilirdim. Ve tabii ki o çatık kaşları, aralarındaki derin kırışıklığı ve onların koruduğu toprak yeşili gözleri de bilirdim.

O gözleri asla
unutmayacaktım.

Yaşadığım sürece.

Hâlâ orada şok olmuş bir şekilde durmuş, beni kurtarmaya ve arabamı hendekten çıkarmaya gelenin eski kocam ve bu kasabayı terk etmemin bir numaralı nedeni olamayacağına kendimi ikna etmeye çalışıyordum ki, piç kurusu uzun ve ağır bir iç çekti.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

O anda, duyularım bir lastik bandın kopması gibi bana geri geldi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak gözlerimi kısıtım. "Sana da merhaba."

River sözümü duymazdan gelerek eldivenli elinin büyük ayı pençesiyle arkamdaki dağınıklığı işaret etti. "Bu nasıl bir araba ki kar fırtınasında sürüyorsun, Eliza?"

Adımı o sert sesle duyunca ürperdim, bir şekilde tanıdıkta ama yine de yaşayıp yaşamadığımı bile sorguladığım başka bir hayatı anımsatıyordu.

"Peki kar fırtınasında araba kullanarak ne yapıyorsun?"

"Affedersiniz," dedim bir elimi göğsüme bastırarak. "Kaba olmayın. Daha yeni geldim." "Hadi canım."

Kaşlarımı çattım. "Havaalanından doğruca buraya geldim, tamam mı? Güneş batmadan yetişirim diye düşündüm.

Yanlış hesapladıysam beni affedin." Başımı salladım. "Görüyorum ki hiç değişmemişsin."

Kazmamı görmezden geldi, hâlâ arkamdaki arabayı değerlendiriyordu. "Uçuş rezervasyonunuzu yapmadan önce hava durumunu kontrol etmeyi de mi unuttunuz?"

"Tabii ki hayır," diye alay ettim, ama yanaklarım bunu hiç düşünmediğim gerçeğinden dolayı

kızarmıştı. "Küçük bir kar fırtınasında bu yollarda araba kullanabilecek durumdayım. Ben burada büyüdüm.

unuttuysan diye."

Bu sözler üzerine gözlerinden bir şeylerin gölgesi geçti ama cevap vermeyi ihmal etti, onun yerine başını salladı. "Kar fırtınası küçük bir kar fırtınası değildir."

Sanki o çağırmış gibi, ağaçların arasından çok soğuk ve güçlü bir rüzgâr esti, yüzümü yaktı ve gözlerimi sulandırdı.

"Hadi, içeri girelim."

River çoktan tepeye, bana katıldığını tahmin ettiğim arabaya doğru yola çıkmıştı ve *içeri girmemi* tavsiye etmesinden haklı olduğumu anladım.

Ama ben yerimde sabit durdum. "Hayır, teşekkür ederim."

Bunun üzerine durdu ve kaşlarını çatarak botunun topuğu üzerinde döndü. "Hayır, teşekkür ederim?"

"Arka tekerleklerin altına koymak için biraz odun alacağım ve yoluma gideceğim," dedim kararlı bir şekilde, zaten ormana doğru geri dönüyordum. "Bana yardım etme nezaketini gösterirsen çok memnun olurum. Ama kendi yoluna gitmeyi tercih edersen, seni durdurumama izin verme."

Kıkırdadı ve bu ses içimde bir öfke dalgası yarattı. "Biraz odun o arabayı yerinden oynatmaz," dedi.

"Bu numarayı daha önce onlarca kez kullandım," diye karşılık verdim ama bir şekilde durmuş, kalçam patlamış ve *beni izle* tavrıyla tekrar ona dönmüştüm.

"Öyle olabilir ama o tekerlekler çoktan yarı yarıya gömüldü, o ormanda bulabileceğin herhangi bir şey de öyle. Ayrıca ıslak olacak. Ve hiçbir işe yaramaz."

Omzumun üzerinden ormana baktım, gözlemimi çığnıyor ve muhtemelen haklı olmasından nefret ediyordum.

Bir rüzgâr daha esti ve artık o kadar çok titriyordum ki dışarıda bir dakika daha durabilir miyim bilmiyordum. Ayaklarım uyuşmuştu. Ellerim de öyle. Gözlerim rüzgârdan yanıyordu ve burnum, üzerine biraz sıcak hava almazsam beni boşamakla tehdit ediyordu.

Ama diğer seçenek *onunla* birlikte içeri girmektir. Başımı salladım. "Bir yolunu bulacağım."

Ormana ulaşmak için hendeğe tırmanmam gerektiğini ve bu sırada uyuşmuş, ağrıyan ayaklarımı görmezden gelmem gerektiğini hatırlayarak hendeğe doğru ilerlemeye başladım. River'ın gitmesini bekliyordum ama onun yerine derin ve ağır bir iç çekti ve yanımdan geçip küçük kiralık arabamın sürücü tarafındaki arka kapısını açtı.

"Hey!" dedim, bavulumu omzuna atıp hiçbir ağırlığı yokmuş gibi taşırken. "Onu yerine koy!"

Ama o beni görmezden geldi, botları karda taze izler bırakarak yanımdan geçip çıktığı araba yoluna doğru yürüdü.

Orada öylece durdum, ağzım açık bir şekilde önce arabaya, sonra elimde bavulumla ona ve en az yarım düzine kez tekrar ona baktım. Kar gittikçe daha sert yağıyordu, rüzgar dayanılmazdı ve bu yapmak istediğim en son şey olsa da başka seçeneğim olmadığını biliyordum.

Hırlamayla çığlık arası bir ses çıkardım, ama onun duyabileceği kadar yüksek sesle değil, sonra arabaya geri döndüm ve çantamı almak için yeterince uzun süre eğildim. Kapıyı kapattım, kilit düğmesine bastım ve geri kalan eşyalarımı taşıyan huysuz adama yetişmek için koşmaya başladım.

İçeri girip ısınacağım ve babamı arayacağım.

Önemli bir şey değil.

Sonunda ona yetiştüğimde "Çekilmez birisin," dedim.

"Gittiğine memnun değil misin?"

"Keşke aklım başıma gelseydi de gitmeseydim."
Çenesi titredi ama hiçbir şey söylemedi, çantamı omzuna yerleştirdi.
Yolun sonundaki kulübeye kadar sessizlik içinde yürüdük.

Can You Hear Me Now?

River'ın bizi götürdüğü küçük A-çerçeveli kulübeye hayret etmek için zaman ayırmadım - çünkü ön kapıya ulaştığımızda vücudumun her parçası donmak üzereydi. Bunun yerine, kapıyı iterek açtığına mutlulukla onu içeriye kadar takip ettim, varlığımın her molekülü bizi karşılayan sıcak hava akımına sevindi.

Ve hemen ardından bir çift pençe de beni karşıladı - tam göğsümün ortasına kondu ve beni River'ın az önce kapattığı kapıya doğru itti.

Yüzüme saldıran salyalı dile karşı gözlerimi kısıarak bir ciyıklama sesi çıkardım. Soğuk yanaklarıma batıyordu ve River söylediği sonraki sözleri söylemeseydi sinirlenecek ya da kızacaktım.

"Bu kadar yeter, Moose," dedi. "Aşağı oğlum."

River sesini bile yükseltmedi, sadece alçak sesle, sert bir emir verdi. Ama Moose her zaman olduğu gibi itaat etti ve adının duyulmasıyla tüm şaşkınlık ve hoşnutsuzluk bir anda kayboldu.

"Moose?" Önce köpeğe sordum, sonra gözlerim River'ınkileri buldu. "*Bizim* Moose mu?"

River'ın çenesi titredi ama başka bir şey söylemedi ve bavulumu bir *gümbürtüyle* yere bıraktı.

Moose hayatımda duyduğum en garip ciyıklama seslerini çıkarıyordu ve dili ağzından dışarı sarkmış bir şekilde bana bakarken o itin kığını yerde tutmak için tüm iradesini kullanması gerektiğini biliyordum. Kuyruğu öfkeyle sallanıyordu, maun kahverengi kürkü tıpkı hatırladığım gibi uzun ve ipeksiydi, ancak ağzının etrafındaki kürk artık griyle doluydu ve burnunun üzerinde onu ormanda terk edilmiş ve kanlar içinde bulduğumuz zamanki yara izi vardı.

"Aman *Tanrım*, bu gerçekten sensin!" Dizlerimin üzerine çöküp kollarımı açtım ve Moose'un bir kez daha üzerime atlaması için gereken tek izin buydu. Çarpmanın etkisiyle geriye doğru düştüm, minyon bedenim köpeğin 90 kiloluk kas gücüyle boy ölçüşemezdi ama o yanaklarımı, çenemi yalayıp hâlâ aynı ciyıklama seslerini çıkarırken ben yine de gülüyordum.

"Hain," diye mırıldandı River nefesinin altından ve sonra bizi kapıda bırakıp ceketini silkererek şöminenin yanındaki askıya astı.

"Ona hâlâ sahip olduğuna inanamıyorum," diye hayretle Moose'un kulaklarının arkasını okşadım. Nefesinin bir hafta boyunca akşam yemeğinde ölü kokarca yemiş gibi kokması umurumda değildi - bu köpeği bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim ve şimdi kollarımdayken onu nasıl geride bıraktığımı hayal bile edemiyordum.

"Ne yani, onu öylece kovacağımı mı sandın?" River ısırarak karşılık verdi. Nefesinin altında bir şeyler mırıldandığını duyduğumu sandım ama ne olduğundan emin olamadım.

"Elbette hayır," dedim usulca ve ayağa kalkmadan önce Moose'un başını bir kez daha okşadım. İstemiyordum

ama köpek artık en az on bir yaşındaydı, belki de daha fazla. Onu bulduğumuzda yaşından hiç emin değildik. "Sanırım onu gördüğüme şaşırdım, hepsi bu."

"Bugün sürprizlerle dolu, değil mi?"

Moose'un getirdiği neşe bir anda buharlaştı ve kaşlarımı çatarak River'ın botlarındaki karı silkeledikten sonra şöminenin yanına bırakmasını izledim. Şapkasını ve eldivenlerini çıkardı ve sonra üzerinde sadece koyu renk bir kot pantolon, bej renkli, termal, uzun kollu bir gömlek ve parmak uçlarında delikler olan iki uyumsuz çorap vardı.

Hiçbir şey değişmemişti ama yine de her şey değişmişti.

River ayrıldığı zamankinden daha yaşlıydı, bu çok açıktı, ama şimdi içeride ve kulübesinin sıcak ışığında olduğumuz için bunu görebiliyordum. Yüzünde daha önce olmayan çizgileri, gözlerinin kırışıklıklarını, kaşlarının arasındaki güçlü çizgiyi görebiliyordum. Kirli sakalının erken beyazladığını görebiliyordum, bu babasının da gençken sahip olduğu bir şeydi. Saçları eskiden beyzbol şapkasının kenarına dolanacak kadar uzundu, ama şimdi sadece kısa ve sade kesilmişti. Kolları ve göğsü de daha büyüktü - top oynadığı günlerdeki zayıf bedeninin yerini zar zor tanıdığım bir vücut almıştı. Onunla ilgili her şey daha yontulmuş ve erkeksi görünüyordu, dikiz aynamda durup arabayla uzaklaşmamı izleyen çocuktan tam bir tezat oluşturuyordu.

Ben orada durup eski sevgilimi incelerken, o mutfağa gitmeden önce bana ikinci bir bakış bile atmadı.

Kafasının, bir kutu Budweiser çıkaracak kadar eski sarı buzdolabının içinde kaybolmasını izledim ve sonra onu kırdı ve yarısını bir yudumda içti.

En azından bazı şeyler hiç değişmiyor.

Kendi paltomu çıkarıp River'ının yanına askıya asarken ve sonunda küçük kulübenin manzarasını seyrederken Moose hâlâ kuyruğunu sallayarak ayaklarımın etrafında dönüyordu.

Aslında büyük bir odaydı, tek kapısı arka köşede bulunan ve banyoyu sakladığını düşündüğüm bir odaydı. Diğer her şey ortak alanın içinde bir tür kaotik uyum içindeydi - bizden daha eski aletleri olan küçük bir mutfak, etrafında üç uyumsuz metal sandalye bulunan kenarları çatlamış küçük bir katlanır masa, köşede lacivert çarşafı, iki yıpranmış yastığı ve üzerinde basit bir yorganı olan orta boy bir yatak. Babasının çalışma odasındaki kanepenin aynısı olduğunu düşündüğüm büyük deri bir kanep ve şöminenin yanındaki duvarda üç raf dolusu kitap vardı.

Biraz tarçın, biraz odun ve biraz da viski gibi kokuyordu - hepsi bir arada.

Başka her yere dağılmış küçük projeler var gibiydi - odanın ortasında yarım kalmış bir şey, etrafına saçılmış testere tozu ve aletler, katlanır masanın üzerinde yarım kalmış bir yapboz, yarım kalmış bir solitaire oyununda yayılmış bir iskambil destesinin yanında. Kanepenin önündeki sehpanın kitap ayracı görevi gördüğü bir kitap açık, yüzü aşağıya bakacak şekilde duruyordu - ve o da yarı yarıya bitmiş görünüyordu.

Pek çok şey başladı, bir tanesi bile tamamlanmadı.

Yine kendimi bazı şeylerin hiç değişmediğini düşünürken buldum.

Atkımı açıp montumun üzerine asarken boğazımı temizledim. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederdim ama aslında *yardım etmediğin* gibi beni zorla evine getirdin..."

"Seni hipotermiden kurtardım," diye homurdandı. "Yani evet, bir şey değil."

Gözlerimi devirdim.

Buradan ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyi.

"Bu yolda telefon çekiyor olsaydı babamı arardım," dedim ve arka cebimden telefonumu çıkarıp kilidini açmak için başparmağımı ekranın üzerinde kaydurdum. "Eğer bana WiFi şifreni verirsen, ona mesaj atıp yoluma devam edebilirim."

"Benim yok."

Gözlerimi, şüphelendiğim gibi, sıfır bar hizmetim olduğunu doğruladıktan sonra bağlanmaya hazır olduğum telefon ekranımdan ayırdım. "Affedersiniz?"

"Beni duydun Serçe," dedi, kalçasını mutfak tezgahına yaslayıp birasından bir yudum alarak. Eskiden bu küçük lakaba bayılırdım ama şimdi sadece ona ters ters bakmama neden oluyordu. "WiFi yok."

"WiFi yok da ne demek?"

"Yani, bende yok."

Gözlerimi kırptım. "Anlamıyorum."

"Bende değil," dedi tekrar, bu sefer daha yavaş, her kelimeyi noktalayarak. "Hiç olmadı. Buna ihtiyacım yok."

"Dünyaya bağlı olmaya ihtiyacın yok mu?" diye sordum ama sonra başımı salladım ve ukalaca bir laf etmeden önce onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Her neyse. Ev telefonunu kullanmama izin ver o zaman."

"Onlardan da yok."

"Ne?" diye sordum. İnanamayarak ve belki de biraz fazla heyecanla sordum, çünkü Moose bir havlama sesi çıkardı ve tekrar ayaklarımın etrafında zıplamaya başladı.

Kıkırdayarak birasını bana doğru eğdiğinde ağzım alabalık gibi açık River'a bakmaya devam ediyordum. "İnternet yok. Telefon yok."

Gözlerimi birkaç kez kırptım. "Şaka yapıyor olmalısın. Nasıl hayatta kalabiliyorsun? Çalışmıyor musun? İnsanlarla iletişim kurmak için bir yola ihtiyacın yok mu?"

River omuz silkti. "Çalışıyorum ama bunu yapmak için telefona ya da internete ihtiyacım yok. Ve insanlar bana ihtiyaç duyduklarında beni nerede bulacaklarını biliyorlar."

Burnumun kenarını sıktım ve bu etkileşimden sağ çıkmak için bana biraz sabır vereceğini umduğum bir iç geçirdim. "Peki," diye dişlerimi sıktım. "Beni annelere bırakabilir misin lütfen?"

"Yapamam."

Bu sefer boğazımdan gelen hırıltıya engel olamadım. "Çok çıldırtıcısın! Beni eve götür de ikimiz de bu kâbusa Noel'den önce son verelim."

"Güven bana Eliza, senin burada olmak istediğinden daha fazla seni burada istemiyorum," dedi, sesi alçaktı ve göğsümü titretecek kadar gürliyordu. Elindeki teneke kutuyu ezip yanındaki çöp kutusuna atarken gözleri sertçe benimkilere dikilmişti. "Ama dışarıda lanet olası bir fırtınası var ve bunu planlamış olman ya da olmaman bunun gerçekleştiği gerçeğini değiştirmiyor. Ben hiçbir yere gidemem, sen de gidemezsin, baban da gidemez, onunla temasa geçebilsen bile. Durumun gerçekliği *bu*." Ellerini havaya kaldırdı. "Aklınızdaki masalsı tabloya uymuyorsa özür dilerim." Sonra tezgahı itti ve buzdolabının içine daldı, bir sonraki cümleyi o kadar alçak sesle mırıldandı ki neredeyse duymadığıma kendimi ikna edecektim. "Tıpkı hayatında geride bıraktığın diğer her şey gibi."

Dışarıda rüzgâr uğulduyor, ahşap kulübe River'ın az önce söylediği noktayı vurgulamak istercesine basınca karşı gıcırdıyordu. Ve ben orada, şöminenin yanında, inatçı ve sinirli bir şekilde durdum, hayır cevabını kabul etmek istemiyordum.

"Yani bana burada sıkışıp kaldığımı mı söylüyorsun?" Elim bir tokatla kalçama indirmeden önce ona doğru bir işaret yaptım. "Seninle birlikte."

"Kar duruncaya ve ben seni götürüp arabayı kurtarıncaya ya da sen o mutlu kıcını son düzine mil boyunca eve kadar yürüyünceye kadar mı?" Sırıtarak yeni birasını açtı ve bana bundan çok memnun olduğunu söyledi. "Evet."

Bu kelime dudaklarında patladı ve bunun nasıl benim hayatım olabileceğini merak ederek başımı salladım. River'ı boşanma evraklarımızı imzaladıktan bir hafta sonra, bir daha dönmemeye yemin ederek Wellhaven'dan ayrıldığım günden beri görmemiştim.

Tatil için evde olmak adına aptalca bozduğum bir yemin.

İçimi çektim, hâlâ öfkeyle kuyruğunu sallayan ve hayatının en güzel günüymüş gibi bana gülümseyen Moose'a baktım.

Bu bizden biri yapar, yavrum.

S.I.S.

River'ın banyosundaki küçük, kirli aynadaki yansıma baka baka göğsümde ağır bir iç çekiş hissettim. Tahmin ettiğim gibi, kulübesinin arka köşesindeki tek kapının arkasında banyo vardı ve küçük ama temizdi - eski bir kulübenin banyosunun olabileceği kadar temizdi.

Sarı seramik lavabonun etrafındaki küçük kenar dışında tezgahta yer yoktu ve küçük plastik bir kapta sadece River'ın diş fırçası ve diş macunu vardı. Kendi banyo malzemelerim için yer bulmak için elimden geleni yaptım ama sonunda onları tuvaletin arkasına koydum çünkü sığabilecekleri tek yer orasıydı.

Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadıktan, bir çift eşofman altı ve büyük boy kazak giydikten ve en kalın yün çoraplarımı giydikten sonra kendimi biraz daha işleyen bir insan gibi hissettim. Ağır siyah saçlarımı boynumdan çekmek istesem de, kulübeyi ısıtan tek şeyin şömine olduğunu görünce ısınmak için onları orada bıraktım.

Gözlerim de saçlarım kadar siyahtı, irisin kahverengisi o kadar koyuydu ki, gerçekten durup bakmadığınız sürece gözbebeğimle arasındaki farkı anlayamazdınız. Yeni Zelanda'da geçirdiğim zaman sayesinde yılın bu zamanı için alışılmadık derecede bronzlaşmışım ve bu durum giydiğim krem rengi kazağı kontrast oluşturacak şekilde parlatıyordu.

Vermont'a geleli henüz tam bir gün bile olmamıştı ve şimdiden dudaklarımın kurduğunu hissediyordum, bu yüzden üzerlerine bir dudak kremi sürdüm ve banyoyu terk edip nazik ev sahibime katılmadan önce son bir kez görünüşüme bakarak onları birbirine doladım.

River hâlâ mutfaktaydı ama bu kez bir elinde birası, diğer elinde spatulası, ocakta hamburger etini kızartıyordu.

Bu görüntü bana bir yarı kamyon gibi çarptı, çünkü tek bir göz kırpmışında onu on yaş daha genç, çift olarak birlikte kiraladığımız ilk evde aynı şeyi yaparken görebiliyordum. O zamanlar gözleri daha yumuşaktı, daha gençti, hayat tarafından o kadar yıpranmamıştı.

O çocuğu sevmiştim.

Onu on iki yaşından beri seviyordum, daha aşkın ne olduğunu bile tam olarak anlayamadan önce. Birbirimize yaşattığımız onca cehennem, inişler ve çıkışlar, çoğunlukla birbirimizi kızdırmak ya da kıskandırmak için kullandığımız diğer oğlanlar ve kızlar boyunca onu sevmiştim ve her zaman birbirimize geri dönmenin yolunu bulmuştuk.

O bir taneydi.

Liseden mezun olduktan iki ay sonra evlendiğim, birlikte yaşamaya başladığım kişiydi.

Mezun olduktan iki ay sonra tek bir tereddüt ya da endişe duymadan bunun verebileceğim en iyi karar olmadığını ve hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğime - maceralara atılacağıma, bebek sahibi olacağıma, yaşlanacağıma - yemin ettiğim kişi olduğunu düşündüm.

Sanki başka bir hayat gibiydi.

Şu anda karşımda duran adam tanıdığım biri değildi. Bir yabancıdan başka bir şey değildi.

Havaalanı kıyafetlerimi bavulumla tıktırdıktan sonra boğazımı temizledim ve ellerimi şöminenin önünde tutarak tekrar ısınmaya çalıştım. Moose da şöminenin yanında kıvrılmış bir topun içine yerleşmişti ve bir kulağının arkasını kaşımak için eğildiğinde kuyruğunu hafifçe salladı.

"Ne yapıyorsun?" Bana bir yıl yetecek kadar garip bir sessizlikten sonra nihayet River'a sordum. "Akşam yemeği."

Eti süzüp bir kenara koyarken "Belli ki" dedim. Sonra tavayı tekrar ocağa koydu ve bir yığın tereyağı ekledi, cızırdayarak canlanınca ağızının suyu aktı. "Ama *ne*?"

"Boktan bir kiremit."

Burnumdan alçak sesle alaycı bir kahkaha attım. "S.O.S. Ne kadar uygun." Sonra burnum kendiliğinden kırıştı. "Hâlâ o şeyleri yediğine inanamıyorum."

River omuz silkti ve tavaya un ekledi. "Ne yani, artık bunun için çok mu iyisin?" "Ben öyle bir şey demedim."

"Yapmış da olabilirsin." Malzemeleri gereğinden fazla güç kullanarak birbirine karıştırdı. "Misafir beklemiyordum, tamam mı? Akşam yemeği için bunlar var. Biraz alırsın ya da almazsın. Sana kalmış."

River başka bir şey söylemeden ya da bana doğru bakmadan ocaktaki karışıma süt döktü ve ben de Tanrı bana yardım edebilirmiş gibi tavana bakarak iç çektim.

"Bak, eğer birlikte sıkışıp kalacaksak, iyi geçinmeyi deneyebiliriz," dedim ve mutfağa gidip ona katıldım. Buzdolabının üstündeki ekmek somununu aldım ve altı dilim çıkardım - dördü onun için, ikisi benim için - ve ilk ikisini tezgahın üzerindeki eski tost makinesine attım.

River bana baktı, ama sonra kaşları bir kez daha çatıldı ve et suyuna odaklanmaya devam etti. "Sen ve ben iyi anlaşıyor muyuz?" Başını iki yana salladı. "Ne zaman böyle bir şey oldu ki?"

"Belki yeni bir şey deneriz." Kalçamı tezgâha yasladım, kollarımı kavuşturdum ve onun et suyunu tuzlayıp biberlemesini izledim. "Tanrım, bu şey çok iğrenç görünüyor," dedim ama ardından dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamadım. "Ama kokusu midemi guruldatmıyor desem yalan olur."

Aldığım tek yanıt homurtuya yakın bir şeydi.

"Babanın bana bunu ilk yaptığı zamanı hatırlıyorum," dedim bir süre sonra, yine nezaket göstermeye çalışarak. "Sanırım on dört yaşındaydık? İkinci sınıftaydık, mezuniyet balosundan sonra. Sarhoştuk ve bize çok kızmıştı." River'ın babasının bizi aldıktan sonra eve dönerken yol boyunca bize nasıl küfrettiğini hatırlayarak kıkırdadım. "Ama aynı zamanda bize gülmeden de duramıyordu. Sonra da bize bunu.... bu *yapışkan* şeyi yaptı," dedim elimi sosun üzerinde sallayarak. "*İçkiyi emmesi için*," diye taklit ettim en derin sesimle. "Hatırlıyor musun? Ve bize bunun zamanında orduda nasıl temel bir yemek olduğunu ve babasının bunu onun için nasıl yaptığını anlatıyordu. Ve-"

"Gerçekten de anılarıma dönmek istemiyorum, tamam mı?" River kıymayı hazırladığı sos karışımının içine attı ve tamamen bırakmadan önce birkaç kez karıştırdı. "Kendin servis yap."

Başka bir şey söylemeden uzaklaştı ve banyoya girerken bana arkasını döndü. Bense orada öylece durmuş, neyi yanlış söylediğimi düşünerek şok olmuş bir sessizlik içindeydim.

Kar beni bu kabin hapishane hücrelerinden çıkarmaya karar verene kadar böyle olup olmayacağını merak ediyordum.

The Things We Keep

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, akşam yemeğimizi sessizce yedik - River kendi tabağını yapmak için bana katıldığında ben neredeyse tabağımı bitirmiştım, hafif sigara dumanı kokuyordu. Hâlâ bu alışkanlığı olmasından nefret ediyordum ve bunu ona söyleyecek sözcükler dilimin ucuna kadar geliyordu ama bir şekilde onları kendimden uzak tutmayı başardım.

Tanrı bilir ne kadar süre onunla birlikte kalacaksam, başının etini yemek istemiyordum. Dırdır etmekten bıkmıştım.

Bu, onun acısına son vermemin ve boşanmasını sağlamamın birçok nedeninden biriydi.

Çok uzun zaman önceydi, kavgaya dönüşen konuşmalar, tam bir çıkmazda birbirimize bakmamız, sonumuzun böyle olacağını bilmemiz. Bu kasabadan gitmek, dünyayı görmek, seyahat etmek, keşfetmek istiyordum. Onun da benimle gelmesini istiyordum.

Kalmak istedi.

Bu kadar basit ve bir o kadar da karmaşıktı.

Onu seyahat edip sonra geri dönebileceğimize, dünyayı gezip görmeye gidebileceğimize ve yine de ailemizi görmeye gelebileceğimize ne kadar ikna etmeye çalıştıysam da ikna olmadı. Benim sadece daha fazlasını arzuladığım küçük kasaba hayatını seviyordu.

O kadar gençtik ve o kadar aptalca aşık olduk ki evlenmeden önce gerçekten ne istediğimizi konuşmayı düşünmedik.

Bundan da öte, istediğim şey *değişti*.

On sekiz yaşındayken, parmağımda nişan yüzüğü, kalbimde kelekler uçuşurken River'la evlenmek ve burada, Wellhaven'da yaşamak istediğim şeydi. Evi, bahçeyi, köpeği ve çocukları istiyordum - tıpkı benim ailemin ve onun ailesinin sahip olduğu gibi.

Ama yirmi üç yaşında içimde bir şeyler değişti.

Birdenbire, giderek daha fazla sayıda arkadaşımız üniversiteden ya da dünyayı gezmekten eve dönüyordu. İnternete bakıp egzotik ülkelerdeki arkadaşlarımızın fotoğraflarını görüyordum, harika yemekler yiyor, harika manzaralar seyrediyorlardı. Üniversitede geçirdikleri zaman, aldıkları dersler, gittikleri partiler, spor etkinlikleri, barlar, kulüpler ve yurtdışı seyahatleri hakkında konuşmalarını dinledim.

Ve o zaman fark ettim ki, küçük bir kasabada ancak bu kadar yaşayabilirdiniz.

O zaman içimde doğan susuzluğu açıklayamam. Sadece dışarı çıkmak istemiyordum, dışarı çıkmak zorundaydım - tıpkı hayatta kalmaya devam etmek için bir sonraki nefesimi içime çekmem *gerektiği* gibi. Hayallerim elden geçirildi ve artık evi ve çocukları hayal etmiyordum - en azından bu kadar çabuk değil. Bunun yerine River ve kendimi İtalya'da şarap içerken, Avustralya kıyılarında şnorkelle

yüzerken, İzlanda'da kaplıcalara dalarken, hatta Oregon'da dağlarda yürüyüş yaparken görüyordum.

River'in aynı şeyleri istememe ihtimalini hiç düşünmedim bile.

Ama bu konuyu ona açtığımda, onu en yakın arkadaşıyla aldattığımı söylediğimi sanırdınız.

Bununla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Ayrılma ihtimalini düşünmedi bile. Uzlaşma olarak bunu önerdiğimde uzun bir *tatile* çıkmayı bile düşünmedi.

Wellhaven'dan ayrılmak istemedi. Bu kadar.

Ve işte buydu. İlk küçük kar tanesi bir diğerine dönüştü, yuvarlandı, yuvarlandı, ta ki kartopu o kadar büyük ve ağır olana kadar, gücü altında nefes alamadık.

Bir zamanlar ne olduğumuzu, ne istediğimizi, ne planladığımızı unuttuk.

Birbirimizi gözden kaybettik.

Herkes bize bunun normal olduğunu söyledi. Lise aşıklarıydık, daha iyisini bilemeyecek kadar genç yaşta evlenmiştik. İnsanlar dağılır. Evlilikler her zaman sürmez.

Ama yine de o boşanma hayatımın en büyük başarısızlığı gibi geldi. Sanki bu dünyada var olabileceğini düşündüğüm her şey artık mümkün değilmiş gibi, sanki en başından beri kendime yalan söylüyormuşum gibi hissettim.

Bu beni mahvetti.

River duygularını belli etmese de bu olayın onu da üzdüğünü biliyordum.

Yemeğimizi yedikten sonra bulaşıklarla ilgilenmeyi teklif ettim - çünkü her geçen dakika daha da endişeleniyordum ve yapacak bir şeye ihtiyacım vardı. Yemeğimi bitirdiğimde ne yapacağımı bilemiyordum. Konuşmak işe yaramamıştı ve umutsuzca arzuladığım gürültü için açabileceğim bir televizyon da yoktu. Görünüşe göre River ben gittikten sonra bir mağara adamının hayatını yaşamaya karar vermişti - internet yok, telefon yok, televizyon yok.

Sahip olduğum tek ses dışarıda kopan fırtınaydı.

Rüzgâr ıslık çalıyor, ahşap kulübe onun ve belki de karın ağırlığına karşı gıcırdıyordu. Artık o kadar karanlıktı ki pencereden hiçbir şey göremiyordum ama yine de dışarı bakıyor, dalgın dalgın kanepede kucağımda kıvrılmış yatan Moose'u okşuyordum.

"*Lütfen* bir şey yapar mısın?" River bir süre sonra, katlanır masanın sandalyelerinden birinde oturduğu yere baktığımda, elindeki kitabın sayfaları üzerinden bana bakıyordu. "İç çekerek beni deli ediyorsun."

O bana seslenene kadar iç çektiğimi fark etmemiştim bile, ama o söyledikten sonra oturduğumdan beri tek yaptığımın bu olduğunu fark ettim.

"Peki, ne yapmam gerekiyor? Televizyonunuz yok. Ya da internet. Ve görünüşe göre sohbet etmek de söz konusu değil."

Dikkatini tekrar kitabına verirken çenesinin gıcırdadığını neredeyse duyabiliyordum. "Şurada bir raf dolusu kitabım var."

"Canım okumak istemiyor."

"İster oku, ister okuma, umurumda değil. Ama ne yaparsan yap, bu konuda sessiz ol."

İçimi çektim, ağır ve yüksek sesle, sırf o kitabın üzerinden kendime bir bakış daha kazandırmak için. Elimde değildi. Tekrar başını çevirdiğinde sırtıttım.

Mekânda açık kalan tek ışık köşedeki uzun bir lambaydı ve yüzünün yarısına sıcak bir parıltı yayıyor, geri kalanını gölgede bırakıyordu. Arkasındaki ışık yerine önündeki ışıkla nasıl okuyabildiğini merak ettim ve yine kendimi bunu belirtmek ve sandalyeleri değiştirmesini tavsiye ederek hayatını kolaylaştırmak isterken buldum, ama kendimi tuttum.

Kısmen oturuş şekliyle yüzünü inceleyebildiğim için.

Onu yolda gördüğümünden beri hissettiğim duygu yoğunluğunu açıklayamıyordum. Aslında, onu izlediğim o ana kadar hiçbir şey hissetmeme izin verdiğimden emin değildim.

Okurken kaşları birbirine eğilmiş, kaşları çatılmıştı, sözde çok zevk aldığı kitap aslında ona büyük bir acı veriyormuş gibi.

Orada tekrar onunla birlikte olmak garip hissettiriyordu. Onun gibi kokan şeylerle dolu bir kulübenin etrafında olmak ama yine de evimizin eskiden birlikte olduğumuz zamanki kokusuna hiç benzememek. O, hayatımın büyük bir bölümünde sevdiğim çocuktan ama artık bir çocuk değildi.

Gözümü kırptığımda, bir beyzbol maçından sonra kolunu bana dolamıştı, terli ve kokuyordu ama yine de ona doğru eğildim. Tekrar gözümü kırptığımda, göl kenarındaki kiliseden çıkarken bir avuç pirincin altında güldüğünü gördüm. Bir kez daha gözümü kırptığımda, yeni evimizde annemin tavuk güvecini ilk denememde yaktıktan sonra ağlarken bana sarılıyordu.

Her göz kırpışta yeni bir anı.

River bana bakana, o delici yeşil gözleri benimkileri bulana ve bakışlarımı hızla ayırıp tekrar pencereden dışarı bakana kadar o küçük zaman zerreciklerinde kaybolmuştum.

Keşke evde olsaydım.

Annem, babam ve küçük kız kardeşim Beth ile birlikte olmam gerekiyordu. Balkabaklı turta yemem ve Noel filmleri izlemem gerekiyordu. Hepimiz ağacın etrafında otururken Noel müziği dinliyor, verandada sıcak çikolata içiyor ya da Beth ve benim çocukken yaptığımız gibi kurabiye süslüyor olmam gerekiyordu.

Eski sevgilimle eski bir kulübede sıkışıp kalmamam gerekiyordu.

Etrafımdaki Noel neşesinden tamamen yoksun manzaraya bakarken tekrar iç geçirme isteğimle savaştım. Köşede, şömineyle pencere arasında bir ağacı vardı ama sanki başka biri tarafından yerleştirilmiş gibiydi. Eteği olmayan bir standın içindeydi ve üzerinde tek bir süs bile yoktu.

- Işık yok, çelenk yok, cicili bicili süsler yok. Ve o ağaç dışında? Hiçbir şey yoktu. Tek bir çorap ya da çelenk, hatta lanet olası bir baston şeker bile yoktu. Her yerde Noel'in yarından sonraki gün olduğunu ima edecek hiçbir şey yoktu.

Ve birden aklıma bir fikir geldi.

"Ne yapabileceğimi biliyorum," diyerek kanepeden fırladım. Moose başını ve bir kulağını kaldırdı, başı tekrar patilerine yaslanmadan önce uyukulu bir şaşkınlıkla beni izledi.

River, "Oh yippee, bu bir Noel mucizesi," diye mırıldandı.

Gözlerimi devirdim ve gururla önünde durmak için yürüdüm. "Süslemeye gidiyorum."

İç çekme sırası ondaydı ve bana bakmadan önce bir başparmağıyla kitabındaki yerini tuttu. "Ne yapacağım?"

"Ben süslemeye gidiyorum. Burada biraz tatil ruhuna ihtiyacın

var." Gözlerini kırptırdı. "Tatil ruhu için yerim yok."

"Elbette var. Zaten en büyük parça sende," dedim çıplak ağacı göstererek. "Bütün ağacın sende olması ve üzerinde tek bir şey bile olmaması üzücü."

River anlam veremediğim bir bakışla ağaca baktı ve sonra gözleri tekrar benimkileri buldu. "Hadi ama," diye yalvardım. "Bir kutu Noel süsüne sahip olmalısın."

Ardından bıraktığı ağır iç çekiş beni gülümsetti.

"Biliyorsun, değil mi? Nerede o?"

"Çatı katı," dedi başıyla arkamdaki tavanı işaret ederek. Bakışlarını takip ettim ve kulübenin çatısına uyan, yatağın hemen üzerine yerleştirilmiş küçük, üçgen bir çatı katı buldum. Bunu daha önce nasıl gözden kaçırdığımdan emin değildim ve kendimi onunla neden bir şeyler yapmadığını merak ederken buldum. En azından bu açıdan o kadar büyük görünmüyordu ama küçük bir oturma alanı, belki başka bir yatak ya da bir okuma köşesi için yeterli olabilirdi.

Bu haliyle karanlık ve uğursuzdu ve hiç de davetkâr değildi.

Beklentiyle ona döndüm.

"Bak, beni rahat bıraktığın sürece ne yapmak istiyorsan yapabilirsin."

Ben orada yokmuşum gibi okumaya devam etti ve her ne kadar o çatı katına yardım almadan tırmanma fikrini sevmesem de, alternatif kanepeye geri oturmak ve sonsuza kadar pencereden dışarı bakmaktı.

Omuz silktim ve siktir ettim, işe koyuldum.

River'ın beni izlediğini biliyordum. Çatı katına çıkan gıcırtilı merdiveni tırmanırken gözlerinin kitabının sayfalarından hiç ayrılmaması önemli değildi, beni izliyordu. En tepeye çıktığımda ona baktığımda hiçbir sayfayı çevirmemişti ve çenesi taştan yapılmış gibi duruyordu.

İnatçı göt.

Çatı katına çıktığımda telefonumun el fenerini kullandım ve aradığım şeyi bulana kadar kutu yığınlarını darmadağın eden devasa örümcek ağlarından dikkatlice sıyrıldım. İki eski ve küflü kutu parçalanmış ve kenarlarından ayrılmıştı ama ikisinin de üzerinde belli belirsiz *Noel yazıyordu*.

Zaferle gülümsedim.

En azından artık onları merdivenden *indirmenin* bir yolunu bulmam gerektiğini fark edene kadar.

Dudağımı çiğnedim, merdivene bakmadan önce ağırlığını test etmek için her kutuyu kaldırdım ve sonra her kutuya geri döndüm.

River'a baktığımda o da bana bakıyordu.

"Tanrı aşkına," diye homurdandı, kitabını yere çarptı ve tıpkı ilk girdiğimde olduğu gibi masayı kendi yerini tutmak için kullandı. Sonra merdivenin dibine doğru ilerledi ve birkaç basamak tırmanarak ellerini bana doğru kaldırdı. "Onları aşağıya uzat."

Tekrar küçük bir zafer çığlığı atmak istedim ama zaten test ettiğimi biliyordum, bu yüzden River'ın karşılık vermediği bir gülümsemeyle her bir kutuyu sessizce uzattım.

Kutular yere iner inmez River masaya geri döndü ve burnu tekrar kitabındaydı.

Her bir kutuyu ağaca yaklaştırdım ve ateşin yanında ellerimi ısıtmak için biraz zaman ayırdım. Moose yine heyecanlanmıştı, kuyruğunu sallıyor ve kutuları kokluyordu. İlkini açmadan önce uzun bir süre gülümseyerek onu izledim.

Yaptığımda, nefes alma yeteneğimi kaybettim.

Ne beklediğimden emin değilim. Belki de birkaç ışık, birkaç süs, kasabadaki dolar dükkanından birkaç tatil biblosu görmektir. Belki de bahçe satışından topladığı eski Noel dekorlarını bulacağımı düşünmüştüm. Ve belki de bir yanımda, ben yanında olmadığımda *ne tür* bir dekor seçtiğini merak ediyordu.

Ama o kutuyu açıp da tüm eski Noel dekorasyonumuzun bana baktığını görmeyi hiç beklemiyordum.

Kutu açıldığında River'a baktım ama o kitaba odaklanmıştı ve tam gözlerim kutuyu tekrar bulduğunda sayfayı çevirdi. Bir sonraki nefesimde ellerim titredi ve kutunun içine uzanıp her bir parçayı teker teker çıkardım.

Işıklarımız, her zaman ağacımızda olmasını istediğim temaya uyması için seçtiğim beyaz ve mavi olanlar.

Ağaç eteğimiz, gümüş ve beyaz süslemeli lacivert ve güzel, dikişli karlı bir sahne.

Süslerimiz - ailemin bize verdiği gümüş çan, birlikte geçirdiğimiz ikinci yılımızda ona hediye ettiğim Noel Baba şapkalı *Star Wars* figürleri, çünkü onun tüm zamanların en sevdiği seri olduğunu biliyordum ve hatta iki küçük ren geyiği, birinin saçında bir fiyonk vardı, birbirlerine sarılmışlardı, altlarında siyah mürekkeple isimlerimiz ve düğün tarihimiz yazılıydı.

İlk Noelimiz.

Gözlerim yıllardır hissetmediğim bir duyguyla doldu ve River'a tekrar baktığımda beni izlediğini gördüm.

"Sen... sen bizim eşyalarımızı sakladın," dedim sessizce, aptalca.

River'ın tek onayı kitabını kapatmak oldu - bu kez usulca - ve sonra ağacın yanında oturduğum yere doğru ilerledi. İçine uzandı, *Yıldız Savaşları* süslerinden birini çıkardı ve elinde çevirdi.

Uzun bir süre onu izledim, neden onları sakladığını merak ediyordum. Gittiğimden benden nefret ettiğini düşünmüştüm. Kalmam için mücadele etmemişti, bundan kesinlikle emindim ve ne istediğimden bahsettiğimden, ne istediğini sorduğumda, bir cevap beklemekten o kadar yorulduğumda ve ona bir ultimatom verdiğimde en ufak bir duygu belirtisi göstermemişti.

Benimle gel... ya da sensiz gitmeme izin ver.

O da ikincisini seçti.

Bir sonraki yutkunmam bir öncekinden daha zor oldu ve diğer kutuya uzandım, içinde ne bulabileceğim konusunda midem düğümlenirken üstünü açtım.

Üstünde ne olduğunu gördüğümde nefesim kesildi.

Gözlerim, kaşları birbirine kenetlenmiş ve kaşları çatılmış bir halde beni izleyen River'a kaydı. Dikkatimi tekrar kutuya verip üstündeki eski, yıpranmış yorganı çıkarmadan önce bakışlarımızın bir an için sabit kalmasına izin verdim.

"River..." Kumaşı göğsüme doğru çekerken başımı sallayarak fısıldadım. Kokuyu içime çektim ve dışarıda yere düşen kar taneleri gibi bir sürü anı üzerime hücum etti. Gözlerimi kapatıp kokuyu içime çektim ve tekrar açtığımda River'ın kilerle karşılaştım. "Noel Battaniyesi," dedim usulca, dudaklarıma yayılan bir gülümsemeyle. "Noel Battaniyesi'ni saklamışsın."

Yutkundu ve dudaklarının köşesi hafifçe yukarı doğru çekildi - neredeyse o kadar belli belirsizdi ki bunun olup olmadığını merak ettim. Sonra omuz silkti, gözleri benimkilerdeydi.

İzliyorum.

Bekliyorum.

Ve sadece bu bakışla, o zümrüt yeşili havuzlar beni zamanda geriye götürdü.

The Christmas Blanket

On Yıl Önce

Evli bir çift olarak ilk Noel arifemizdi.

Kafamda hep bunun nasıl bir şey olacağını hayal etmiştim. Bizi kendi evimizde, kendi ağacımızla ve kendi Noel süslerimizle hayal ettim. Dışarıyı nasıl süsleyeceğimizi hayal ettim - kapının etrafına ve çatıya ışıklar mı koyacaktık? Bahçede bir Doğuş sahnemiz olur muydu? Kapımızdaki çelenk neye benzeyecekti?

Suçu okuduğum tüm peri masallarına ya da ailemin gerçek hayatta bir peri masalı olmasına atabilirim ama küçüklüğümünden beri hayal gücüm tüm olasılıkları düşünmek için çılgınca çalışıyordu.

Bunun yerine, River ve ben Wellhaven'ın doğu yakasında, kırık bir ısıtıcı ve sadece yerel ağaç satıcısının bize acıyıp Noel'den sadece birkaç gün önce kalan ıskartalardan birini vermesi sayesinde sahip olduğumuz küçük, hüzünlü bir Noel ağacının bulunduğu tek yatak odalı, köhne bir dairededeydik.

Ailemden kalan eski kanepemizdeki yerimden ağaca baktım ve kalbimin biraz acıdığını hissettim. Ağaçta sadece iki süs vardı - biri benim ailemden kalma gümüş bir çan, diğeri de onun ailesinden kalma, üzerinde İlk Noelimiz yazan ve altında isimlerimiz ve düğün tarihimiz bulunan iki küçük ren geyiği.

On sekiz yaşındaydım. River on dokuz yaşındaydı.

Liseden hemen sonra evlenmek bana çok romantik gelmişti. River istediğim ya da ihtiyacım olan her şeydi ve düğünümüzün mütevazı olması, balayına gidemeyecek olmamız ya da hemen büyük bahçeli, büyük verandalı ve büyük beyaz çitli büyük bir ev alamayacak olmamız umurunda değildi. Bu tek yatak odalı daire, içinde o olduğu sürece benim için sorun değildi.

Ama şimdi, çorak ağacımıza bakarken, ayaklarım o kadar üşümüştü ki, iki çift çoraba sarınmış ve yerde ayaklarımın dibinde yatan Moose'un kürkünün altına sokulmuş olsalar bile her an düşeceklerini düşündüm ve her şeyi aceleye getirip getirmediğimizi merak ettim.

Beklemek daha mı akılcıca olurdu? Ya önce üniversiteye gitseydik? Ya büyük bir düğün ve Bahamalar'da uzun, lüks bir balayı için para biriktirseydik?

Peki gerçek bir Noel ağacı ve gerçek Noel süsleri olan küçük bir evde olmak nasıl olurdu?

Zaten kasabadaki süpermarkette çalışıyordum - genellikle haftada sadece otuz saat. Nehir

her zaman ve her yerde ufak tefek işler yapardı. Bazen tesisatçı, bazen araba tamircisi, bazen de elektrikçi, çim biçme makinesi ya da orman temizleyicisi olurdu. Kasabada bir iş varsa, River onu bulur ve gülümseyerek çalışırdı - yorgun olduğunu, günlerin uzun olduğunu ve onu mutlu eden şeyin bu olmadığını bilsem bile.

Ama bunu bizim için yaptı.

Faturalar ödendikten sonra biriktirebildiğimiz her kuruşu biriktirirdik, ancak bir şekilde bu birikim, biriktirdiğimizden daha kısa sürede yok olurdu. Arabanın şanzımanı bozulurdu, Moose'un veterinerine gitmesi gerekirdi ya da kasabadan biri zor bir dönemden geçerdi ve biz de elimizden geldiğince yardım ederdik.

Ve şimdi, Noel arifesiydi, dışarıda sıfır derecenin biraz üzerindeydi ve yeni bir kar yağışı daha vardı ve çalışan bir ısıtıcımız, şöminemiz ya da Noel ağacımızda tek bir ışık bile yoktu.

River, uzun bir iş gününün ardından kesinlikle gerekli olan duştan çıktıktan sonra kanepede yanıma oturdu. Tatilde izin almayı bile göze alamamıştı. Onun taze kokusuna doğru eğildim, vücudu hâlâ suyun sıcaklığını taşıyordu. Beni kollarıyla sardı ve ben iç çekerek başımı göğsüne yasladım, gözlerim hala ağaçtaydı.

Bir süre sonra "Keşke o kafanın içine atlayabilseydim," dedi ve beni sıcak tutmak için kollarımı ovuşturdu.

"Güven bana. Burası hiç eğlenceli değil."

Göğsünden yumuşak bir kıkırdama çıktı. "Konuş benimle."

Başımı salladım, ona daha fazla yaslandım, sadece sarılmak istiyordum. Ve River alnımdan öpüp geri çekilmeden önce uzun bir süre bana sarıldı, ama bana bakabileceği kadar boşluk bıraktı.

"Hadi ama. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Korkunç olduğumu düşüneceksin," dedim, yüzümü göğsüne gömmeye çalıştım ama beni durdurmak için çenemi tuttu.

"Dene beni."

Ağaca bakarak iç çektim. "Ben sadece... Bunu çok uzun zamandır hayal ediyordum, kocamla ilk Noel'im geçirmenin nasıl bir şey olacağını. Hep güzel bir ağaç hayal ederdim, annemin her zaman yaptığı gibi. Tüm ışıklar, süsler ve şekerlemeler. Ve bir çelenk ve bir bahçe süslediğimizi ve Noel arifesinde bütün gece boyunca turta pişirdiğimizi hayal ettim." Gözlerim yaşlarla doldu. "Ama işte Noel arifesindeyiz ve ikimiz de bütün gün çalıştık. Çok yorulduk. Bırak süslemeyi, Noel hediyesi alacak paramız bile yok ve kahvaltı için seninkilere, akşam yemeği için de benimkilere gidiyoruz çünkü başka türlü bayram yemeği yiyemeyiz." Burnumu çektim. "Çok üşüyorum ve üşümekten bıktım usandım. Eğer bir evde yaşıyor olsaydık, şöminemiz olurdu. Ama elimizdeki tek şey kırık bir ısıtıcı ve köşede duran, neredeyse hiçbir işe yaramayan o küçük ısıtıcı," dedim, dairemizi sıcak havayla doldurmak için elinden geleni yapan küçük kutuyu işaret ederek.

River başparmağını çenemde gezdirirken alt dudakım titredi ve avucuna doğru eğildim, gözlerim onunkileri buldu.

"Nankörlük etmek istemem," dedim. "Sadece... bu bizim ilk Noel arifemiz olduğu için biraz üzgün olduğumu söylemem kötü mü olur?"

River başını salladı, dudaklarında nazik bir gülümseme vardı. "Ben de biraz üzgünüm." Bunun üzerine gözlerim onunkileri buldu. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Sorun değil Eliza. Üzgün olman, bizim için daha fazlasını istemen sorun değil. Ben de bizim için daha fazlasını istiyorum. I

keşke..."

Durdu, bir sonraki sözleri duygulara boğulmuş gibiydi ve beni tuttuğu elini sıktım. Gözleri özlemle ağaca baktı ve sonra iç çekerek ayağa kalkmadan önce beni bir kez daha sıktı.

"Burada bekle," dedi.

Yatak odasında gözden kayboldu ve ben de kazağıma olabildiğince sarınıp dizlerimin üzerine çektim. Kulaklarımı kapatan bereme rağmen hâlâ titriyordum ve River'ın kollarının sıcaklığını özlemiştim.

Döndüğünde elinde büyük bir kutu vardı; gazete kağıdına gelişigüzel sarılmıştı ve ayakkabı bağından bir fiyonk yapılmıştı. Moose zıpladı ve kutuyla birlikte River'ın etrafında dönerek onu koklamaya çalıştı.

River onu aramızdaki kanepeye oturttuğunda güldüm. "Nedir bu?"

"Bu senin Noel hediyen," dedi utangaç bir gülümsemeyle. "Yarın sabaha kadar beklemek istedim ama... şey... sanırım bu gece daha iyi."

Kalbim panikle çarptı. "River! Hediye yok demiştik!" Başımı salladım, parmaklarım kutunun üzerindeki kâğıtta geziniyordu. "Ben... Ben sana hediye almadım."

"Şunu açar mısın, kadın?"

Başımı salladım, ilk ayakkabı bağını çekmeden önce yan tarafını çimdikledim ve sonra diğerini, kutunun üzerindeki tutuşu serbest bıraktım. Gazeteyi dikkatlice sıyırdım ve sonra kutuyu açtım - ısıtıcımız bozulduğunda babasının bize aldığı ısıtıcının bulunduğu kutuyu.

Kutunun içinde güzel bir battaniye vardı.

Aslında dikilmemiş olmalarına rağmen her santimini kaplayan "yamalar" ile bir yorgan görünümüne sahipti. Desen böyleydi ama her küçük kare dikilmiş ve birbirine eklenmiş gibi bir görüntü veriyordu. Battaniye yeşil ve kırmızının akla gelebilecek her tonundaydı ve her bir karede küçük sahneler vardı - kızığında Noel Baba, ağacın etrafında hediyeler, yemlikte bebek İsa, havuç burunlu bir kardan adam. Battaniyeyi kutudan çıkarıp açtıkça her kare bir hikaye anlatmaya devam ediyordu.

Battaniye çok büyüktü - şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğüydü. Ağırdı, yünle kaplanmıştı. Çıkarırken resimlere ve renklere hayret ettim, ta ki her şey kucağımın, River'ın ve aramızdaki boş kutunun üzerinde bir yığın halinde durana kadar.

"Çok güzel," dedim gülümseyerek ve göğsüme bastırdım. "Ve çok sıcak."

River gülümsedi, aramızdaki kutuyu bir kenara bıraktı ve ikimizi de yeni battaniyeye sardı. Sıcaklığı anlıktı ve vücut ısıımızı bir sauna gibi altında tutuyor gibiydi. River'ın kucağına eğilmeden önce kenarlarını bacaklarımın ve popomun altına sıkıştırarak içine girdim.

"Fazla olmadığını biliyorum," dedi başını sallayarak. "Ve belki de bu battaniyeye harcadığım parayı harcamamalıydim. Eminim başka bir şey için kullanabilirdik. Süt ve ekmeğe ihtiyacımız var. Kahvemiz bitmek üzere. En önemlisi de, ihtiyar Lonny'nin ısıtıcımızı tamir etmesini beklerken bir ısıtıcıya daha ihtiyacımız var." Geri çekildi, gözlerimiz buluşana kadar çenemi eğdi. "Ama bu battaniyeyi almanı istedim. Noel'de açabileceğin bir hediyen olsun istedim, çünkü bunu yapmalısın ve çünkü bunu hak ediyorsun." Yutkundu. "Çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Başımı sallayarak yüzünü çerçeveledim ama ben konuşmadan devam etti.

"Birlikte geçireceğimiz ilk Noel'i düşündüğümüzde ikimizin de hayal ettiği şeyin bu olmadığını biliyorum. Tanrı biliyor ya, sana hayal ettiğin her şeyi vermek isterdim Eliza. Keşke sana hayallerindeki evi, bahçeyi, büyük ağacı ve mutfağı verebilseydim. Ama bu battaniyeyi bir söz olarak kabul et. Bu, size elimden gelen her şeyi vermek için hayatım boyunca çok çalışacağıma dair sözümdür. I

Sana o evi almak için, seni hediyelere boğmak için, tüm hayallerini gerçekleştirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Eğilip dudaklarına uzun ve yavaş bir öpücük kondurdu. "Ve bizim için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

Gözlerim yine yaşlarla doldu ama bu sefer tamamen farklı bir duygudan. Kollarımı boynuna doladım ve dudaklarını kendime çektim, onu tekrar tekrar öptüm.

"Seni aptal çocuk," dedim kakhaha ve gözyaşı karışımı bir sesle. "Sen benim istediğim ya da ihtiyaç duyduğum tek hediyesin. Sen bana verilen en güzel hediyesin." Başımı salladım. "Bunu gözden kaçırdığım için özür dilerim."

"Bir gün her şeye sahip olacaksın," diye söz verdi bana.

Ama kanepede yanımdaki yeri okşadığımda ve Moose zıplayarak diğer tarafıma oturduğunda, battaniyeyi etrafıma ve River'a biraz daha sıkı sardım, sıcak kollarına yaslandım ve dudaklarının saçlarıma değdiğini hissettim. Ve bir şeyin doğru olduğunu biliyordum.

"Zaten biliyorum."

God's Favorite Toke

Moose'un yüzümü yalaması beni şimdiki zamana geri getirdi ve sanki o da benimle birlikte o anıyı yaşamış gibi battaniyeye sokuldu, içinde yuvarlanırken küçük şakacı homurtular çıkardı.

Güldüm, karnını okşadım, gözlerim tıpkı yıllar önce olduğu gibi her karedeki küçük sahnelerin üzerinde gezindi.

"Bunun hâlâ sende olduğuna inanamıyorum," dedim River'a bakarak. Onun da gözleri battaniyenin üzerindeydi ama yine de kaşları eskisi gibi çatıktı.

Hiçbir şey söylemedi.

"Onu bana verdiğin zamanı hâlâ hatırlıyorum," dedim gülümseyerek, ellerimi kumaşın üzerinde gezdirerek. "Tanrım, o soğuk Noel'i onsuz atlatabileceğimi sanmıyorum." Kıkırdadım. "Ve ondan sonra her yıl kullandık. Hatırlıyor musun? Yanlış hatırlamıyorsam bir yıl ağacımızın eteği idi." Başımı salladım. "Her yıl onu çıkarmaya bayılırdım, kanepenin üzerine koyup altına sarılırdık." Kalbim sıkışmıştı. "Sanırım şimdiye kadar aldığım en sevdiğim hediye idi."

O sırada gözlerim River'ın kollarıyla buluştu ve o yeşil gözlerinin üzerinde bir tür sırıltı beni izliyordu. Adem elması boğazında sertçe sallanıyordu.

Sonra aniden ayağa kalktı. "Ben yatmaya gidiyorum."

Gözlerimi kırptım, ben de ayağa kalkmaya çalışırken ağzım açık kaldı. "Bekle," diye başladım ama bana bakmak için döndüğünde başka ne söyleyeceğimi bilemedim. Saatin erken olduğunu iddia edemezdim, çünkü saat onu çoktan geçmişti ve River hakkında bildiğim bir şey varsa o da erken kalktığı idi. Yapmak isteyeceği son şeyin bu olduğunu bildiğimden, ondan ayakta kalıp süslenmeme yardım etmesini isteyemezdim.

Ama beklemesini istedim.

Sadece nedenini anlayamadım.

Ben konuşmayınca, "Yatak senin olsun," dedi. "Ben kanepeyi alacağım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Kanepede uyumana izin vermeyeceğim, Eliza."

Yutkundum ve başımı salladım. "Tamam. Teşekkür ederim." Sonra dudağımı çiğneyerek arkamdaki açık kutulara baktım, Noel Battaniyesi büyük olanın içinden yarı yarıya dökülmüştü. "Biraz daha uyanık kalsam seni tutar mı?" Tekrar River'a dönerek sordum. "Sorun olmazsa gerçekten süslemek istiyorum."

River'ın gözleri arkama kaydı, çenesi yine gerildi. "Bir kasırga boyunca uyuyabileceğimi biliyorsun."

"Ya da bu durumda, bir kar fırtınası?" Şaka yaptım.

Gölmedi.

"Haydi, Moose," dedi kalçasını sıvazlayarak. Sonra gözleri benimkilerle buluştu. "Onu götürmek için hava çok soğuk.

Bu gece dışarıda ve şu anda kar yağarken kapıyı açıp açamayacağımı bile bilmiyorum. Onun için banyoya biraz gazete sereceğim. Eğer iki numara yaparsa ve sen benden önce görürsen bana haber ver."

"Temizleyebilirim," diye teklif ettim.

"Gerek yok," dedi bana sırtını dönerek. "O benim köpeğim."

Bu ifadenin gerçekliği ıslak bir dilin üzerindeki kuru buz gibi yakıcıydı. Moose'un onu banyoya kadar takip edişini izledim ve kapı bir gıcırtyla kapandığında, sanki çarpmış gibi irkildim.

River sessizce yatmaya hazırlandı - o kadar sessizce ki ben iki kutudaki tüm eşyaları açarken onun kanepeye uzandığını fark etmedim bile. Noel battaniyesini kollarımın üzerine örterek döndüğümde onu orada yatarken buldum, ayakları bir tarafın kolundan sarkıyordu, diğer taraftaki kolunu gözlerinin üzerine dayamıştı, artık banyoda olmadığını fark ettim.

Battaniyesi sadece inciklerinden koltuk altlarına kadar örtüyordu ve başının altına koyduğu yastık küçüktü ve benim için yatağa bıraktığı iki yastık kadar kabarık değildi. Ama nefesinin sesine bakılırsa çoktan uyumuştı ve gülümseyerek bu adamın her yerde, her zaman, her şeyde uyuyabildiğini hatırladım.

Battaniyeyi bir kenara bıraktım ve ilk ışık dizisini şöminenin taş kenarına yerleştirdiğim yerden dikkatlice aldım. Fişe taktım ve soğuk mavi ampuller canlandığında gülümsedim. Ateşin çıtırtısı ve sadece taze yağın karın getirebileceği sessizlik, bu ışıkları ve ardından beyaz olanları dizerken tek tesellimdi. Daha sonra gümüş çelenkleri sardım ve ardından her bir süsü dikkatlice yerleştirdim.

Dekorasyon yaparken düşüncelerim çılgına döndü.

Bu kasabaya, bu kulübeye, River'ın yanına dönmek çok garipti. Sanki dünyanın dört bir yanındaki maceralarımın son dört yılı bir rüyaydı ve ben sadece kendi yatağında, kendi evimde uyanmıştım.

Ama orası benim evim değildi.

Artık değil.

Ama neden böyle hissettirdi? Kendimi sıkışmış hissettiğim yerde neden böyle bir sıcaklık ve rahatlık hissediyordum?

Her yeni dekorasyon parçasıyla birlikte hayatımın nasıl olacağını, her şeyin farklı olup olmayacağını daha fazla merak eder oldum. O Noel battaniyesini tutarken, kötü zamanları hatırlamak zordu. Kavgaları, River'ın haftalar süren sessizliğini, beni içeri almamasını ve benim onun bizim için çabalaması için verdiğim mücadeleyi hatırlamak zordu.

O saf ve masum aşktan, aynı çatı altında yaşayan pratik yabancılara nasıl dönüştük?

Bizim için savaşağına yemin eden bir adamdan, onsuz devam etmem gerektiğini söyleyen bir adama nasıl dönüşmüştü?

İhtiyacı olan tek şey kocası ve köpeğı olan bir kızıdan, ruhunu beslemek için bu küçük kasabanın sağlayabileceğinden daha fazlasına ihtiyaç duyan bir kadına nasıl dönüşmüştüm?

Annem hep Woody Allen'dan alıntı yapardı.

Eğer Tanrı'yı güldürmek istiyorsanız, ona planlarınızdan bahsedin.

Küçük bir kızken bunu anladığımı sanırdım. Genç bir kadın, genç bir eş olduğumda daha da fazla anladığımı düşündüm.

Ama şimdi, yaptığım planları, bu planların nasıl suya düştüğünü, hayatın beni asla hayal edemeyeceğim bir yola sürüklediğini düşününce... Sanırım sonunda bunu gerçekten anladım.

Tanrı'nın en sevdiği şaka ben olmalıyım.

River yüksek sesle horladı ve ben de kıkırdamamı bastırarak onun birkaç kez sıçrayışını izledim

daha rahat bir pozisyona geçmeye çalışıyordu. Moose, dayanışma içinde kanepenin yanındaki yerde kendi yatağında dönüp durdu ve sonunda bacaklarını açarak sırtüstü yattı, karnı yukarıdaydı.

River'ın nefes alış veriş bir süre sonra tekrar düzeldi, ağır ve sabitti ve her nefeste göğsünün inip kalkmasını izledim. Dönüp dururken, zaten pek bir işe yaramayan küçük battaniye bacaklarının etrafını sarmış, bir uyluk ve baldırdan fazlasını örtmemişti.

Noel Battaniyesi'ni açıp devasa şeyi yattığı yere sererken göğsüm hiç alışık olmadığım bir şekilde ağrıyarak gülümsedim. Ayak parmaklarından omuzlarına kadar her santimini kapladı ve iyi bir önlem için biraz etrafına sıkıştırdım.

Ona bakarken boğazım düğümlendi - bir zamanlar kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıdığım o yabancı adama.

Bu kadar gerçek olan bir aşkı nasıl kaybetmiştik?

Peki bu kaybın diğer tarafında şimdi biz kimiz?

Bu sorular o gece onun yatağına girdikten sonra da beni uyutmadı - River gibi kokan çarşafların içinde, başımı bakmadan birlikte aldığımız yastıklara yasladım.

O gece rüyamda son dört yılda gittiğim tüm yerleri gördüm. İtalya'yı ve Kanada'yı hayal ettim. İskoçya ve Japonya'yı. Fransa'nın güneyini, ABD Virgin Adaları'nı ve Avustralya'nın muhteşem kıyılarını hayal ettim. Ancak yerde olmak yerine, keşfettiğim her yerin üzerinde uçuyor, sürekli uzattığım parmağımla farklı simge yapıları işaret ediyordum.

Ve bir uçakta uçmuyordum.

Büyülü bir Noel Battaniyesinin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor, şehirlerin, dağların ve güzel nehirlerin üzerinde süzülüyordum.

Ve yanımda, diğer elimle bulduğum her yeri işaret ederken boştaki elimi tutan River vardı.

Humbug

Ertesi sabah sert bir cezvede pişen kahvenin kokusu ve cızırdayan pastırmanın tatlı sesiyle uyandım.

Kollarımı başımın üzerine uzattım, ayak parmaklarım yatağın ayak ucuna doğru dönüktü, gerinirken kocaman bir esneme sesi çıkardım. Gözlerim nihayet açıldığında, yatağın kenarından bana bakan salyalı bir Geyik buldum.

Kıkırdadım, "Günaydın, Moose."

Ayaklarımı yere koyduğumda kuyruğu daha da heyecanla sallandı ve hemen gecenin bir yarısı çıkardığım çoraplarıma ve büyük kazağıma uzandım. O ve eşofman altımla bile donuyordum.

Moose'u sevmek için zaman ayırdım, sevdiğini bildiğim gibi poposunu, kulaklarının arkasını ve yakasının altını kaşımaya özen gösterdim. Sonra pencereden dışarı, göz kamaştırıcı beyaz örtüye baktım.

Ne kadar kar yağdığını söylemek zordu çünkü hala yağıyordu - ya da belki de yağmış olanlar sadece rüzgar tarafından savruluyordu. Emin olamıyordum ama koşulların pek de iyileşmediğini görmek kolaydı. Hava bulutlu ve rüzgârlıydı ve kesinlikle aileme ulaşmamın bir yolu yoktu - en azından yakın zamanda.

Ellerimi birbirine sürterek mutfığa girmeden önce banyoda bir mola verip saçlarımı ve dişlerimi fırçaladım.

"Hey," dedim kalçamı tezgâha yaslayarak. "Mutlu Noeller."

Ocakta cızırdayan tavada domuz pastırması çeviren River'dan aldığım yanıtın özeti bir tür homurdanmaydı.

Gömleksiz.

Ve her nasılsa, *terli* görünüyordu?

Göğsünde, kollarında, karnında hafif bir parlaklık vardı - hepsi de gördüğümü hatırladığımdan daha büyüktü. Yıllarca beyzbol oynadığı için her zaman daha zayıftı ama şişmanlamıştı. Karın kaslarının çıkıntıları kalın ve kesikti, pazıları yuvarlak ve dolgundu, göğsü uğraşmadan şişmişti.

Bu zayıf çizgiler ve kenarlar, bir çift siyah jogger pantolonun kalçalarında asılı olduğu yere kadar uzanıyordu ve bazı bölgelerde ne kadar *iyi oturduğunu* görmemek için kör olmak gerekirdi.

Gözlerim tekrar River'ın yüzüne yöneldiğinde, o çoktan bana bakıyordu. Bu da beni *kesinlikle* bakarken yakaladığı anlamına geliyordu.

"Donmuyor musun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum.

Dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme gördüğümü sandım ama ben emin olamadan pastırmaya döndü. "Sadece çalıştım. Umarım seni uyandırmamışımdır."

"Yapmadın," dedim, ne tür bir egzersiz yaptığını düşününce kafamda uçuşan küçük hayalleri görmezden gelerek. Sonra kahve fincanına doğru yürüdüm. "*Bu* yaptı."

"Buyurun. Kupalar yukarıda." Başıyla dolaplardan birini işaret etti ve tavadaki pastırmayı alıp kâğıt havlu kaplı bir tabağa koydu. Buzdolabına uzanıp bir kutu yumurta aldı, altısını tezgâha koydu ve ilk ikisini hâlâ cızırdayan tavaya bıraktı.

Kahvemi doldurduktan sonra bir miktar şeker ekledim ve ilk yudumu alır almaz göğsüm ısındı ve rahatlayarak iç çektim. "Teşekkür ederim," dedim kupamı ona doğru eğerek.

Tek cevabım başımı sallamak oldu.

Bir süre sadece yumurtaları pişirmesini izledim, iki tanesini benim sevdiğim gibi çırparak yaptığını, diğerlerini ise güneşte pişirdiğini fark ettiğimde kalbim biraz ısındı.

Hatırladı.

Kahvemi yudumladım, ellerimi bardağın etrafına sarıp tüm sıcaklığını içime çektim. "Kimseyi beklemeyen biri için oldukça iyi bir ev sahibisin."

Omuz silkme.

"Ağacı gördün mü?"

Başını salladı.

"Peki, *beğendin* mi?"

"Önceden de çok severdim."

Başımı sallayarak homurdandım. "Tam bir cimrisin. Hadi ama, güzel olduğunu biliyorsun. Bu süslerin yarısını sen seçtin. En sevdiğin çelengi bile astım," dedim ön kapıyı göstererek. "*Dışarıda* olması gerekirken içeride duruyor ama en azından bu şekilde görebiliyoruz."

River son yumurtayı da bitirdikten sonra benim çırpılmış yumurtamı ve birkaç dilim pastırmayı bir tabağa koyup bana uzattı. "Tost yapmadım."

Kıkırdadım ve tabağı aldım. "Teşekkür ederim." Sonra onu dürttüm. "Gördün mü? Bu iki basit kelimenin ne kadar kolay olduğunu görüyor musun? Bir ara sen de denemelisin."

Gözleri benimkileri bulmadan önce tavana doğru yuvarlandı ve sonra hayatımda gördüğüm en sahte gülümsemeyi takındı. "Senden istemediğim halde dekorasyon yaptığın için teşekkür ederim Eliza."

"Ve bunu istediğim gibi sessizce yaptığın için," diye ekledim. "Bir şey değil."

İkimiz de bir gece önce kitap okuduğu masaya doğru ilerlerken River nefesinin altından bir ses çıkararak kendi tabağını doldurdu. Katlanır sandalyenin metali eşofmanlarımın içinde bile soğuktu ama bir yudum daha aldığımda kahve hâlâ sıcaktı ve Moose da buna yardımcı olmak için ayaklarımın üstüne kıvrıldı - gerçi sadece biraz domuz pastırması istediğinden emindim.

Tabii ki River bakmıyorken masanın altından ona uzattım.

River masada bana katılmadan önce uzun kollu bir termal giyecek kadar durdu ve yeni kaslarını tekrar örttüğü için minnettar oldum. Kaslarını çok dikkat dağıtıcı buluyordum - gerçi bunu ona asla itiraf etmezdim.

"Ee," dedim bir süre sessiz kaldıktan sonra. "Üzerinde çalıştığın şey nedir?"

Kulübenin ortasında, kitap raflarının yanında duran testere tozu ve odun yığınınına doğru başımı salladım.

"Çizme ahır," dedi ağzına bir yığın yumurta tıktırarak. Büyük bir kahveyle yıkadı. "Bayan Owens için yapıyorum. Oğluna düğün hediyesi olarak verecek."

"Ahşabın rengini çok beğendim." "Sedir."

Başımı salladım, gözlerim projede kahvemi yudumluyordum. "Yani, şu anda yaptığın şey bu mu?

Ahşap işleri mi?"

River omuz silkti. "Bazen. Her şeyden çok bir hobi."

Elbette, diye düşündüm. Onu tanıdığımdan beri böyleydi. River okuldan nefret ederdi, sınavlardan nefret ederdi, çalışma ya da uzun süreli adanmışlık gerektiren her şeyden nefret ederdi. Çok zeki ve yetenekliydi, ama iş kendini uygulamaya gelince... şey... bunu *yapmazdı*. Bir ya da iki gün içinde yapıp bitirebileceği tek seferlik projeleri tercih ederdi.

"Sanırım faturaları ödediği sürece, değil mi?"

Dedim. Bir omuz silkme daha. "Ödemiyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Dediğim gibi, bu bir hobi. Bunu Bayan Owens'a bir iyilik olarak yapıyorum."

Başımı salladım. "River, böyle bir iş için ücret almalısın. Bu... Yani, sadece malzemeler bile pahalı olmalı."

"Bayan Owens yıllar boyunca benim için çok şey yaptı," dedi gözleri benimkileri bularak. "Hatırlarsan *bizim* için de."

Bunun üzerine sustum, çünkü hatırlıyordum. Liseden yeni mezun olduğumda bana süpermarkette iş veren kişi Leila Owens'tı ve River'la benim fazla paramız olmadığını bildiği için sayamayacağım kadar çok kez eve "son kullanma tarihi geçmiş" yiyecek götürmeme izin vermişti.

"Ayrıca, Skidder için çalışarak faturaları karşılayacak kadar çok kazanıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Skidder? Kalfalık belgeni almadan seni işe almayacağını söylediğini sanıyordum."

"Öyle dedi."

Gözlerimi kırptım. "Tamam, peki... o zaman... tam olarak nasıl onun için çalışıyorsun?" "Sertifikamı aldım."

Sanki çok açılmış gibi, sanki bu sınav son derece zor değilmiş ve geçmek için aylarca çalışmak gerekmiyormuş gibi, bu sözleri gelişigüzel söyledi. Ayrıca, bunun üzerine çirak olarak belirli bir süre çalışmanız gerekiyordu.

Birlikteyken sayamayacağım kadar çok kez onu bu işe girmesi için zorladım ve o her seferinde ayak diredi, geçinmek için bir kağıt parçasına ihtiyacı olmadığını söyledi.

River bir parça domuz pastırması aldı ve gözlerinde hafif bir eğlenceyle yüz ifademi incelerken çıtırdatmaya başladı.

"Sen... sen başardın mı? Kalfalık belgeni aldın mı?"

Başını salladı.

"River... bu inanılmaz! Yani..." Başımı salladım, ağzım hâlâ açıktı. "Bunu yapabileceğini hep biliyordum, ben sadece..."

"Gerçekten yapacağımı hiç düşünmemiştin." Ağzımı kapattım.

"Sorun değil," dedi. "Ben de hiç yapmadım. Ama, şey..." Çenesindeki kirli sakalı kaşıdı. "Elimde boş zamanım vardı diyelim. Bunu yapıcı bir şekilde kullanabileceğimi düşündüm."

Aramızda uzun bir sessizlik geçti ve ben etin kendisinden çok az önce bana söylediklerini çiğneyerek son pastırma parçamı yedim.

"Demek artık Skidder için çalışıyorsun. Ne iş yapıyorsun?"

"Her şeyden biraz. Elektrik işleri, tesisatçılık, kaynakçılık, marangozluk... neye ihtiyacı varsa."

"Şimdiye kadar onunla kaç saat geçirdin?" River omuz

silkti. "Emin değilim. Yaklaşık iki yıl oldu."

Ağzım açık kaldığı için duvarda asılı bir alabalık kupasına benziyor olmalıydım. "Seninle gurur duyuyorum," diyebilirdim.

River'ın gözleri benimkileri buldu ve orada tam olarak çözemediğim bir şey vardı - bir özlem ya da belki de özlem kılıfına girmiş derin bir acı.

Bir isim koyamadım.

Tek bildiğim benim de bunu hissettiğimdi.

Boğazını temizleyip tabaktaki son yumurtayı çatalına sıyrarak ağzına attığında göğsüm hâlâ gergindi ve gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu. "Peki ya sen?" diye sordu. Gözleri benimkilere kaydı ama sonra omuz silkti, sanki soruyor olsa da umurunda değilmiş gibi. "Dünyayı istediğin gibi gördün mü?"

Gülümsedim. "Bir kısmı, evet."

Kahvesinden bir yudum aldı ve başparmağını bir süre kulpta gezdirdi. "Nasıl bir şey?"

Göğüs kafesim ciğerlerimin etrafında acıyla sıkıştı. Bu sorunun dudaklarından dökülürken kulağa bu kadar yenilmiş gibi gelmesinden, sorarken yüzüme bile bakamamasından nefret ediyordum.

"Tuhaf. Güzel. Nefes kesici. Korkunç. İnanılmaz." Kendi ellerime baktım. "Bazen yalnız olmak, yalnız *seyahat etmek* çok zor. Kendi payıma düşenden çok daha fazla çöküş yaşadım. Ama..." O zaman yüzümde bir gülümseme belirdi. "Bir yürüyüşe çıktığımda ve çarpıcı bir manzara noktasına ulaştığımda ya da farklı bir kültürden biriyle konuştuğumda - bir dil engeli olsa bile, ya da daha önce hiç tatmadığım bir yemeği tattığımda ya da daha önce hiç duymadığım yeni bir müzik türü duyduğumda..." Başımı salladım. "Sanki oraya ulaşmak için ne kadar zor zamanlar geçirdiğimi hatırlamıyorum bile."

Gözlerim River'inkileri buldu ve o da hafif bir gülümseme takındı. "Şimdiye kadar en sevdiğin yer neresi oldu?" "İtalya," diye yanıtladım hemen. "Eller aşağı, İtalya. Yemekleri, şarabı, insanları, manzarası..."

her şeye sahipler. Taşra, güzel sahil kasabaları ve hareketli şehirler var." Ona tekrar bakmadan önce dudaklarımı birbirine dolayarak durakladım. "Belki birkaç fotoğraf görmek istersin?"

River kaşlarını çatı ve artık boş olmasına rağmen kahve fincanına baktı.

Cevap beklemeden yatağımın başucundaki komodinden telefonumu aldım ve İtalya'dan çektiğim fotoğrafları açtım. Sandalyemi River'inkinin yanına çekip ona ilkinizi gösterdim.

"Bu Toskana'daydı. Harika bir çiftlikte, sevimli bir ailenin yanında kaldım. Çalıştığım sürece ücretsiz kalmama izin verdiler."

"Çok güzel," dedi ben Toskana tepelerini ve selvi ağaçlarını gösteren resimleri karıştırırken. "Onlar için ne yaptın?"

"Her şeyden biraz, senin gibi," dedim onu dürterek. "Yemek yapardım, temizlik yapardım, üzüm toplardım, mevsimi geldiğinde ağaçlardan zeytin silkelerdim. Kasabada alışveriş yapardım. Bazen bebek bakıcılığı yapardım." Omuz silktilim. "Benden ne isterlerse."

"Neden en sevdiğin fotoğraf olduğunu anlayabiliyorum," dedi River, fotoğrafları karıştırırken. Benim olmadığım fotoğraflardan ziyade benim olduğum fotoğraflarda daha uzun süre durakladığını fark ettim. "Mutlu görünüyorsun."

"Öyleyim," diye fısıldadım.

River yutkundu ve telefonu bana geri verdi.

"Daha fazlasını görmek ister misin?"

Kaşları o kadar çatıktı ki, koluna ya da bacağına çatal saplamak arasında bir seçim yapmasını istediğimi düşünebilirdiniz. Ama gözleri benimkileri buldu ve başını salladı - sadece bir kez.

Ona albüm üstüne albüm, telefonumdaki resim üstüne resim gösterirken kahvemden arta kalanlar soğumaya başladı. Ona birlikte kaldığım ailelerin, birlikte çalıştığım ekiplerin, çalıştığım evlerin

hikâyelerini anlattım.

kalacak bir yer karşılığında izlediğim, beni birden fazla kez ürküten pansiyonlar ve hatta bir ulaşım aksiliği nedeniyle Fransa'nın güneyinde açık bir alanda uyuduğum zaman.

Ona kalelerin ve resiflerin, gökdelenlerin ve plajların, gizli yürüyüş parkurlarının ve kalabalık barların resimlerini gösterdim.

Ve anlattığım her yeni hikayede ondan da bir hikaye istedim.

Boş zamanlarını nasıl geçirdiğini öğrenmek istedim, o da beni şaşırtan pek çok şey söyledi. Okumaya ve balık tutmaya aşık olmuştu, hatta kayak yapmaya bile başlamıştı ama hala öğrenmeye çalıştığını söylüyordu. Kendine başka bir dil öğretmeye çalışıyordu ve Mandarin'de karar kılmıştı, çünkü herkes bunun öğrenmesi en zor dillerden biri olduğunu söylüyordu.

Ben de sosyal medyada olmayan arkadaşlarımız hakkında bilgi edinmek istiyordum. Kasabadaki herkesin nasıl olduğunu, dramı ve dedikoduyu - yani River'ın katılabileceği kadar dedikoduyu - bana anlattı.

Çok fazla konuşmuyorduk ve bazen aramızda uzun sessizlikler oluyordu. Ama konuşmak, sorular sormak ve gerçekten yanıt almak iyi hissettiriyordu.

Karşılığında sorular sorulacak.

Bir noktada, onu bile çağırdım. *Gördün mü? Ne kadar hoş değil mi?* Alaycı bir gülümsemeden başka bir şey almadım, sonra da dikkatini benim hikayelerimden birine çevirdi.

"Peki annen ve baban nasıl?" Belki bir saat geçtikten sonra sordum. Soru dudaklarımdan çıkar çıkmaz River kaskatı kesildi.

Kaşlarımı çattım. "Ben... Ben bir süredir onlardan haber almadım. Ben ayrıldıktan sonra bir yıl kadar görüştük. Bilirsiniz, orada burada telefonda konuşurduk. Ama sonra aramayı bıraktılar ve telefonlarıma cevap vermediler..."

Gözlerinde bir soğukluk vardı ve telefonumun ekranına odaklandıkları yerde odaklarını kaybetmiş gibiydiler.

"Sadece aramıza biraz mesafe koymaya çalıştıklarını düşündüm... sen ve ben boşanmıştık ve tüm bunlar..."

River telefonumu aceleyle bana geri verdi ve İsrail'deki eski bir balıkçı limanında fotoğraflarıma baktığı yeri terk etti. Aynı hızla ayağa kalktı, sandalyesinin ayakları tahtaya sürtünüyordu.

"River?" diye sordum ama beni duymazdan gelerek önce kendi tabağını, sonra da benimkini aldı. Onları lavaboya götürdü ve yıkamak için musluğu açtı, ben de ona katılmak için ayağa kalktım. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Onlar öldü, Eliza!" River aniden bağırdı, manik bakışlarını bana çevirdiğinde göğsü kabarmıştı. Sonra ıslak, sabunlu parmaklarıyla burnunun kenarını sıkarak irkildi. Bana tekrar bakmadan önce başını sallayarak bir nefes verdi. "İşte bu," dedi, yine sessizdi. "İşte böyle yapıyorlar. Tamam mı?"

Bana Skidder'daki işinden bahsettiğinde ağzım bir karışık açık kalsaydı, şimdi bir tren tüneli de olabilirdi.

"I..." Yutkundum. "Hiçbir fikrim yoktu." Başımı salladım, gözlerim parlıyordu. "Ne oldu?"

River burnunu çekerek lavabodaki bulaşıklara döndü. "Babam hastalandı. Ve o öldükten sonra annem onsuz yaşayamadı. Yedi ay sonra öldü."

Gözlerim daha fazla acıdı, gözyaşlarım kabardı ve ben onları durduramadan yere düştü. Ellerimle ağzımı kapattım ve başımı tekrar tekrar salladım. *Nasıl? Bu nasıl olmuş olabilirdi? Ne zaman olmuştu?*

Neden ailem bana söylemedi?

River neden bana söylemedi?

Ona bunu sormak için ağızımı açtığımda elini kaldırarak beni susturdu. "Lütfen, Eliza. Sadece..." Yutkundu, ellerini lavabonun kenarına dayadı, gözlerini kaçırdı.

Söylemesine gerek kalmadan ne istediğini biliyordum.

Bana bakmamasına rağmen başımı salladım ve masadan kahve fincanlarımızı aldım. Ona doğru yavaşça yürüdüm, sanki tuzağa yakalanmış bir ayıymış gibi, çok hızlı hareket edersem beni öldürmesi için kışkırtabileceğim bir ayıymış gibi. Fincanları sabunlu suyun içine bıraktım ve sonra ocağın üzerinde asılı duran havluyu aldım.

"Kuruyacağım," diye fısıldadım.

A Little Rum Never Hurt

Sabahın ve öğleden sonrasının geri kalanında sessizdik.

River'ın yolundan uzak durmak için elimden geleni yaptım. Küçük radyosunu hava raporunu dinleyecek kadar uzun süre açtı - ki bu da aslında koşulların hala korkunç olduğunu ve içeride kalmam gerektiğini söylüyordu. Rüzgârın gece boyunca dineceğini ve kar yağışının duracağını tahmin ediyorlardı - her ikisi de Noel'de hâlâ evde olabileceğim anlamına geliyordu.

Ama bunu sadece zaman gösterecek.

Radyoyu kapattıktan sonra River evin içinde meşgul oldu. Bot ambarında çalıştı, biraz kitap okudu, Moose ile oynadı - tüm bunlar olurken bana hiçbir şey söylemedi. Ve ilk kez ben de onu zorlamadım. Can sıkıntımı sessizce çektim, hatta kendimi meşgul etmek için rafından bir kitap aldım ve hatta birkaç solitaire oyunu oynadım.

İstediğim şey için kendimi çok kötü hissettim.

Ailesi hakkında sormak zararsız bir soruydu ya da ben öyle sanıyordum. Ama cevabının artık bizimle olmadıkları şeklinde olmasını hiç beklemiyordum.

Dawn ve Cole Jensen teknik olarak sadece kayınvalidem olabilirler, ancak tüm niyet ve amaçlar için tıpkı gerçek ebeveynlerim gibiydiler.

Elbette, Dawn ateşli kumral saçları ve *bana bir bok söyleyemez* tavrıyla annemden daha şımarıktı. Cole ise sıcakkanlı babama kıyasla kara kara düşünen ve sert biriydi. Ama beni en az kendi ailem kadar iyi yetiştirmişlerdi. On altı ve on sekiz yaşlarım arasındaki yıllarda, hatta River'la birlikte yaşamaya başladıktan sonra bile, kendi evimde kaldığım kadar çok geceyi onların evinde geçirmiştım.

Dawn ve River'ın iyi bir ilişkisi vardı ama tüm kasaba River'ın babasıyla daha yakın olduğunu biliyordu.

Dawn uzun yıllar boyunca uyuşturucuyla mücadele etmiş ve çıkış yolunu bulmuş olsa da, River ve Cole bu süre zarfında birbirlerinden ayrılamaz hale gelmişlerdi. Cole, River'ın istemediği zamanlarda bile okula odaklanmasını sağladı. River da Cole'u güçlü tuttu, o istemediğinde bile.

Onlar tam anlamıyla bir takımdı ve eski kocam hakkında bildiğim bir şey varsa o da bu dünyada hiç kimsenin onun için babasından daha önemli olmadığıydı.

Yani Cole öldüğünde bu onu öldürmüş olmalıydı. Ve sonra Dawn'ın da aynı hızla gitmesi.

Düşüncesi bile bütün gün midemi bulandırdı ve bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Tek düşünebildiğim birlikte geçirdiğimiz zamanların anıları, River'ın bana çocukluğuyla ilgili anlattığı hikâyeler, Dawn ve Cole'un yeni evliler olarak bize en az onlar kadar yardım etmeleriydi.

idare edebileceğini düşündüm. Oğullarını ve vekaleten beni ne kadar şiddetle sevdiklerini düşündüm.

Ve son konuşmamızı düşündüm, hızlı ve yüzeysel bir telefon görüşmesiydi ve trene yetişmem gerektiği için kısa kesilmişti.

Bunun onlarla ilgili son anım olacağını bilmiyordum.

Bunların konuştuğumuz son sözler olacağını bilmiyordum.

Bir gece önce süslemelerle getirmeye çalıştığım Noel neşesine rağmen, kulübe gün boyu ağır ve karanlık hissettirdi. Ağaca bakıp kendi kendime Noel müziği mırıldandığımda bile bu duyguyu üzerimden atamıyordum.

Cenaze için yıllar geç kalmış gibi hissettim.

Belki de bu yüzden güneş battığında bitkin düşmüştüm ve acaba yatağa gidip bu günü atlatsam da yeni bir güne uyansam mı diye düşündüm. Tam bu düşünceyi kabul etmek üzereydim ki kabinin içinde alçak bir uğultu yankılandı ve ışıklar tamamen kesilmeden önce titredi.

Bizi saran sessizlik her şeyi kuşatıyordu.

Üzerimize düşme şekli neredeyse bir battaniye gibiydi, ağır ve kalın. Moose'un tırnakları tahtaya takırdayarak vurmadan önce saatlerce sürecekmış gibi görünen bir an sürdü. Sanki bir şeyler olduğunun farkında değilmişiz gibi havlamaya başladı.

"Kahretsin," diye mırıldandı River nefesinin altında. Masada kitap okuyordu ve ateşin hâlâ yaydığı azıcık ışık sayesinde kitabını kapatırken kaşlarının çatık olduğunu görebiliyordum.

"Elektrikler kesik mi?"

"Öyle görünüyor." Uzun bir iç geçirdi. "Şaşırdığımı söyleyemem. Hatta dün gece rüzgar yüzünden kaybetmediğimize şaşırdım. Birkaç mum ve el fenerim var... Sadece onları *bulmam* gerek.

-KAHRETSİN!"

Küfründen önce yüksek bir gümbürtü duydum ve kanepede uzandığım yerden doğrulup omzumun üzerinden onun yatağın yanında olduğu yere baktım. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye homurdandı. "Sadece ayak başparmağımdan birkaç santimetre koptu."

Gülmemeye çalıştım, gülümsememin en azından yarı karanlık tarafından örtüldüğüne şükrettim.

Birkaç saniye sonra, River'ın elindeki küçük el fenerinden gelen küçük bir ışık huzmesi sayesinde kulübe biraz daha görünür hale geldi. Bana da bir tane uzattı ve sonra mumları çıkarıp kulübenin çeşitli köşelerine yerleştirmeye ve onları canlandırmaya başladı.

Hepsi yandıktan sonra el fenerini söndürdü ve ben de aynısını yaptım.

"Burası çok rahatmış," dedim gülümseyerek.

River kıkırdadı. "Her zaman bir umut ışığı buluyorsun." "Bu sefer daha çok altın bir parıltı."

Masaya geri dönmeden önce bir anlığına gülümsememe karşılık verdi ve kitabını bıraktığı yerden açarak daha fazla ışık için bir mumun yanına yerleşti.

Bir süre okumasını izledim, ışık ve gölgeler bir gece önce olduğu gibi yüzünde oynaşıyordu. Ama bu sefer bir tür dans ediyorlardı, titreyen alevler karanlıkla vals yapıyordu.

Daha önce kendimden geçmeye o kadar hazırdım ki. Ama şimdi, taze bir adrenalinle, can sıkıntımın boğulduğunu ve *bir şeyler*, herhangi bir şey yapma ihtiyacımın dayanılamayacak kadar arttığını gördüm.

"Noel arifesindeyiz," dedim dizlerimin üzerinde doğrulup kollarımı kanepenin arkasına sarkıtarak.

"Bir şeyler yapmalıyız."

"Ne gibi?"

Kaşlarımı çattım, çünkü televizyonu olmadığı için Noel filmi izleyemiyorduk ve o da

Bir deste kâğıtla oynayabileceğimiz oyunlardan başka oyunumuz yoktu. "Radyoyu açmaya ne dersin?" Ben önerdim. "Noel müziği çalan bir istasyon bulalım. Ve kurabiye pişirebiliriz!"

"Hiçbir şey pişiremeyiz," diye düzeltti River, gözleri hâlâ kitabındaydı. "Elektrikler kesik, dum-dum." Kanepenin üzerindeki küçük yastığı ona fırlattım. "Hey!"

Kıkırdadı, yastığı kolaylıkla yakaladı ve kitabını kapatıp iç çekerek bana bakmadan önce kolunun altına sıkıştırdı. "Sadece gerçekleri söylüyorum. Ayrıca kurabiye yapmak için gerekli malzemelerim de yok."

Gözlerimi kısıtım. "*Tamam*. Kurabiye yok." Durakladım. "Elinizde işimize yarayabilecek ne var?"

River uzun bir nefes daha verdi, ama sonra gözlerinde bir parıltı belirdi ve sırıttı. "Eggnog'um var," dedi. "Ve rom."

Dudaklarımda bir gülümseme kıvrıldı. "Ve Noel müziği?"

River homurdandı ama boyun eğerek ayağa kalktı. "Tamam. Ama Mariah Carey çalarsa bu radyoyu odanın öbür ucuna fırlatırım."

"Ya da sadece birkaç dakikalığına kapatabiliriz." "Anlaştık."

Koltuktan zıpladım, sevinçle çılgılık attım. Bu heyecan Moose'u da ayağa kaldırdı ve bacaklarımın etrafında zıplattı ve ikimiz de Tom Cruise tarzında mutfağa kaydıığımızda River kıkırdadı.

"Umarım 'The Christmas Song'u çalarlar. Bu benim favorim!"

River başını iki yana salladı ve bir başka sıkıntıyla homurdanarak dolaptan iki bardak indirdi. Ama ben onun savaşımaya çalıştığı gülümsemeyi gördüm.

The Why's and the Why Not's

"Bu hiç doğru değil!" Bir hıçkırığın hemen ardından kıkırdayarak söyledim. "O eski ip salıncağa binmem için beni cesaretlendiren *sendin*."

River, "Sanki ben sana meydan okusam da okumasam da yapmayacaktın," diye karşı çıktı. "Bu yüzden o eski evin arkasında parti yapmak istedin. O gün hepimizi oraya bu yüzden sürükledin. O ip salıncağa binmek istedin ve bunu biliyorsun." Omuz silkti ve bu noktada *kesinlikle* her şeyden çok rom olan eggnog'undan bir yudum aldı. "İpin çürümüş olduğunu fark etmemiş olman benim suçum değil."

"*Haftalardır* kuyruk kemiğim çürüktü," diye hatırlattım ona. "Ve sen, sen sadece bana güldün. Pislik herif." "Komikti!"

"Kendime zarar verdim!"

"Hayatta kaldın. Ve inan bana, o ip koptuğunda kollarının nasıl çırpındığını, seni hemen kıyıdan suya nasıl gönderdiğini ve bir balık gibi sıg suya nasıl atladığını bir görseydin..." Olayın anısına tekrar gülmeye başladı, o kadar ki uzun bir süre konuşamadı ve ben de tarçın çubuğunu eggnog'umdan çıkarıp kafasına fırlattım.

Bu onu daha çok güldürdü.

"Ve çıkardığın ses," dedi sonunda nefesini tuttuğunda. "Kızıışmış bir kedinin sesi gibiydi."

O zaman ben de kahkahasına katıldım, çünkü o gün kendimi incitmiş olsam da, bizi ve bir grup arkadaşımızı parti *yapmak* için göle sürüklemiştim, sonrasında oldukça komikti.

"O gün Jenny'nin Tabatha'yı öpmen için seni cesaretlendirmeye çalıştığı gün değil miydi?" Kafamda yüzen rom sisinin içinden gözlerimi kısarak hatırlamaya çalışarak sordum.

"Kahretsin," dedi River kıkırdayarak, sonra alçak bir ıslık çaldı. "Kesinlikle öyleydi. Bu konuda hiç mutlu değildin."

"Tabii ki hayır, değildim. O küçük sürtük ne yaptığını çok iyi biliyordu. Tabatha lise boyunca senden hoşlandı. Birlikte olmamızı hiç umursamadı." Başımı salladım. "Sadece şansını bekliyordu."

River boktan bir sırıtişla, "Yanlış hatırlamıyorsam bu şans kullanmasına izin vermedin," dedi. "Çünkü eminim ki sen *rüyanda Gevşek Tekir* gibi bir şey söyledin ve sonra da herkesin görebileceği şekilde üzerime çıkıp benimle öpüştün."

Gururla gülümsedim. "Kalbinin kimde olduğunu o kızlara hatırlatmak zorundaydım."

River'ın gözleri sırıtişıyla daha da kırıştı, belki biraz da romdan. Kaç tane çivili eggnog içtiğimizin sayısını unutmuştum. Tek bildiğim, güzel, yumuşak ve düzgün bir içkiden

karışımından, üstüne biraz nog eklenmiş rom karışımına daha yakın bir şeye.

Bardağımdan bir yudum aldım, hâlâ anıya gülümsüyordum. Sonra aklıma bir fikir geldi. "Şimdi oynamalıyız."

River kaşlarını kaldırdı. "Ne oynayacağız?" "Doğruluk mu cesaret mi?"

Gülümsemesi kaşlarını çatmaya dönüştü ve bardağında kalana baktı, ayağa kalkmadan önce bitirdi. "Oyunlar için biraz yaşlı değil miyiz?" dediğinde yeniden doldurmak için mutfığa doğru gidiyordu bile.

"Yaş sadece bir sayı," diye karşı çıktım, yerde çaprazlama oturduğum yerden sıçrayarak kalktım. River'la aynı anda yeniden doldurmak için kendi içkimden kalanları boşalttım, ancak onunkinde bir yudum kalmıştı ve ben de yarım bardak içmiştim.

Tam romu doldururken bardağımı onunkinin yanına kaydırduğımda bana sırtıttı.

"Hadi," diye ısrar ettim. "Eğlenceli olacak. Bak ne diyeceğim, sana bir atlama hakkı bile vereceğim. Sana cevaplamak istemediğin bir şey sorarsam ya da yapmak istemediğin bir şey yapmaya cesaretlendirirsem, bunu kullanabilirsin."

Dökerken boğazından ağır bir nefes geldi. "Lütfen," diye ekledim kirpiklerimi kırpıştırarak.

Sırıtarak bana baktı ve sonra başını salladı. "Tamam. Ama iki atlama istiyorum."

"Bebeğim."

"Hey, bu oyunu ne kadar kirli oynayabileceğinizi biliyorum ve kar fırtınasında kaçmaya çalışmıyorum."

"Ah, kahretsin - ilk fikrimi aldın!" Şakayla karışık göz kırptım ve bardaklarımızı doldurmak için buzdolabından egnog çıkardım.

İçeceklerimizi doldurduktan sonra tekrar ateşin önüne serdiğimiz yastıkların üzerine oturduk ve Moose tekrar yanıma kıvrıldı, boynundaki tüyleri okşadığımda kuyruğunu hafifçe salladı.

"Tamam, doğruluk mu cesaret mi?" Yerleştiğimizde sordum.

River güldü. "Çok heyecanlısın. Disneyland'de serbest bırakılmış bir çocuk gibi görünüyorsun."

"Soruya cevap ver."

Bir kahkaha daha. "Gerçek."

"Ezik," diye takıldım, ama sonra çeneme vurdum, bir soru düşünürken tavana baktım. "Ah! Biliyorum." Parmağımla göğsünü işaret ettim. "Bir gün seni yatak odamızda gördüğümde nefes nefese kalmıştın ve çıplaktın, gerçekten de sporunu yeni bitirmiştin ve duşa mı giriyordun, yoksa mastürbasyon mu yapıyordun?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir kahkaha attı. "Bunu hatırladığına inanamıyorum." "Soruya cevap verin bayım."

"İkisi de."

Kaşlarımı kaldırdım. "İkisi de mi?"

"Daha yeni çalışmıştım. Ve duşa giriyordum," dedi sırtarak. "Ama bu iki şey arasında biraz teke tek zaman geçirmiş de olabilirim."

"Biliyordum!" Kıkırdadım. "İçeri girdiğimde çok gergindin. Ayrıca, hiç adil değil, beni partiye davet etmedin." Alt dudağımlı somurtarak dışarı çıkardım.

River bana gülüp geçti ve içkisinden büyük bir yudum aldı. "Sıra sende. Doğruluk mu cesaret mi?" "Cesaret."

Zaten biliyormuş gibi başını salladı. Sonra, uzun bir duraksamadan sonra, "Sana bir atış yapman için meydan okuyorum," dedi.

"Tamamdır."

"Cin."

Bunun üzerine yüzümü buruşturdum.

"Riverrrrr... hayır." "Bu geçiş kartını kullanacağın anlamına mı geliyor?"

Gözlerimi kısıtım, ayağa kalktığımda kararlıyım. "Hayatta olmaz. İçkiyi doldur, koca oğlan."

O verdi, ben de aldım ve kusmamak için hemen ağzımı kapatıp gözlerimi sıkarak zorunda kaldım.

Korkunç sıvı mideme yerleştikten sonra, River'ın sırası gelmeden önce onu biraz su ve biraz eggnog ile kovaladım.

Bu kez cesareti seçti.

Noel ağacının diğer tarafındaki pencereyi göstererek, "Çıplak kıcını şu pencereye dayayıp altmış saniye boyunca orada tutman için sana meydan okuyorum," dedim. Elbette karanlıktı. Ve River'ın kulübesinin iki tarafında da kimsenin görebileceği kadar yakın kimse yaşamıyordu.

Ama o pencerenin buz gibi soğuk olduğunu biliyordum. River inledi, tavana baktı.

"Geçebilirsin," diye takıldım. "Eğer çok korkaksan."

"Sen bilirsin," dedi ve sonra yerden zıpladı ve bir an bile tereddüt etmeden eşofmanını ve boxerını tek bir hamlede aşağı çekti.

"River!" Gözlerimi siper ederken gülerek "River!"

dedim. "Sadece cesaretimi topluyorum."

Tekrar güldüm, başımı salladım ve yemin ederim benden uzaklaşırken parmaklarımın yarıklarından sadece biraz baktım, tonlanmış kıcının her bir görkemli kasının onunla birlikte hareket etmesini izledim.

Pencereye vardığında bana doğru döndü ve ellerini üyesini korumak için kullandı. "Pekala, bakabilirsin, seni koca bebek." Kıkırdadı. "Sanki daha önce görmemişsin gibi."

Gözlerimi açtığımda gözlerimi devirmiştim ve sonra River derin bir nefes alarak kıcı cama değene kadar arkasına yaslandı.

Nefesini içine çekti, gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Siktir*, bu çok soğuk!"

Kıkırdadım ve bu kahkaha altmış saniye boyunca benimle kaldı, çünkü o biraz zıpladı, gözlerini kapattı, tekrar tekrar küfretti, tüm bunlar olurken aletini tuttu ve kıcını cama bastırdı.

Gereğinden yavaş saymış olabilirim ama altmışa ulaştığımda zıplayarak pantolonuna döndü ve ben gözlerimi eggnog'umdan ayırmadan hızla pantolonunu giydi.

"Bu çok acımasızcaydı," dedi tekrar giyindiğinde, ayakta durup poposunu ateşe doğru tutarak. "Gülme şansın varken gül, çünkü seni geri alacağım. Doğruluk mu cesaret mi?"

"Gerçek."

Bana ters ters baktı. "Şimdi kim tavuk boku?"

Dilimi dışarı çıkardım, sorusunu sormasını beklerken yumurtalı içkimi yudumluyordum.

"Pekâlâ," dedi ve tekrar önümde yere oturdu. "Kaç kişiyle yattın?"

Çenem açık kaldı. Bir yorum yapmasını ya da gülmesini bekledim ama o sadece gözünü kırpmadan beni izledi, bekledi.

Atlayışımı kullanabilirdim. Bir parçam skipimi kullanmak *istiyordu*. Ama bu oyunun geri kalanında ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve daha kötü bir şey için bu pasları tutmam gerektiğini hissediyordum.

Yutkundum. "Bir."

River'ın bakışları değişmedi. Orman gözleri, bana bakma şekline, sanki arkasında daha fazlası varmış gibi cevabıma bakma şekline daha fazla dayanamayana kadar benimkileri tuttu.

Hayır, başka biriyle yatmamıştım.

Hayır, hiçbir anlamı yoktu.

Biriyle takılmayı umursamayacak kadar dünyayı görmekle meşgul olmam dışında.

Boğazımı temizledim. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Cesaret," diye mırıldandı. "Merak ediyorsan diye söylüyorum, bu benim için de bir tane."

İtirafı karşısında, sormadığım ama bilmeyi çok istediğim gerçeği söylediğinde kalbim göğsümde sertçe çarptı.

Bunca zaman... ve o da başka biriyle yatmamıştı. Bu ne anlama geliyordu?

Eggnog'umu dudaklarıma götürdüm ve kendime sert bir şekilde bunun *hiçbir şey* ifade etmediğini söyledim. En azından okumam gereken bir şey değildi.

Gözlerimi River'dan ayırdım ve onun yerine ateşe baktım. Ve oyun böyle devam etti.

Bir kadeh viski içmesi için ona meydan okudum, Moose'un köpek oyuncaklarından birini yalamam için bana meydan okudu. Ona işediği en tuhaf yerin neresi olduğunu sordum ve benden on dokuz yaşındayken eve getirdiğim ve karşılayamayacağımı bildiği pahalı bilezikle ilgili gerçeği söylememi istedi.

Oyun devam ettikçe daha çok içiyor, gülüyor ve birbirimizle dalga geçiyorduk. Günün büyük bir bölümünde yaşadığımız sert ortam nihayet ortadan kalkmış gibiydi ve ben şu anda içinde bulunduğumuz ortamı daha çok tercih ediyordum.

River dare'i seçtiğinde saat gece yarısına yaklaşıyordu ve benim de fikirlerim tükenmek üzereydi. Ama odaya bir bakışla her şey değişti.

"Babanın *bana* gösterdiği ev videosunu hatırlıyor musun, çocukken üzerine büyük bir battaniye sarmıştın ve *bana bak baba* diyerek etrafta zıplıyordun! *Ben bir kraliçeyim! Ben bir kraliçeyim!*"

"*Erkekler kraliçe olamaz, evlat. Erkekler kraldır.*" Babasının sesiyle alay etti.

"*Ama... erkekler de kraliçe olabilir, değil mi? Ben kraliçe olmak istiyorum!*" Dedim ve ikimiz de güldük. Ses kaybolduğunda River'ın gözlerinde mesafeli bir bakış vardı, başparmağı bardağının dudağında geziniyordu.

"Pekâlâ. Bu senin cesaretin," dedim ve an çok ağırlaşmadan parmaklarımı şıklattım. "Tekrarını istiyorum."

Oturduğum yerden zıpladım ve Noel Battaniyesini kaptığım gibi ona doğru fırlattım. Dramatik bir *oof* sesiyle yakaladı ve sırtarak kumaşı elinde katladı.

"Hadi," dedim ve sanki seyirciler arasındaymışım ve şöminenin önündeki boşluk onun sahnesiymiş gibi koltuğa oturdum. "Görelim bakalım."

River bir iç çekti ama ayağa kalktığında hemen rolüne büründü. Başını dik tuttu, battaniyeyi omuzlarına sardı ve "*Ben bir kraliçeyim!*" diyerek etrafta vals yaparken arkasından dolanmasına izin verdi. *Ben bir kraliçeyim!*

Yanaklarım ağrıyana kadar güldüm, güldüm ve kanepede yuvarlandım. River sonunda durduğunda, battaniye hala omuzlarında, ateşin önünde durmuş beni izliyordu.

Ateş onu arkadan aydınlatıyor, siluet gibi bir şey yapıyordu. Keşke elektrikler açık olsaydı da onu Noel ağacının etrafını saran ışıkların parıltısında görebilseydim diye düşündüm.

Yine de çelenk ve süsler ateşin alevlerini yansıtıyordu ve etrafımızı saran mumlar onu sıcak bir ısıltıya boğuyordu. Kollarını açmadan önce o yarı gölgeli yüzünde milyonlarca farklı duygunun geçişini izledim, battaniye bir pelerin gibi uzanıyordu.

"Buraya gel."

Kaşlarımı çattım ve bir milim bile kıpırdamadım, ta ki River sırtıp başını sallayarak

Ona katılmam için.

"Hadi, Eliza. Buraya gel."

Adımı söylediğinde boğazımla birlikte göğsüm de sıkıştı ve durduğu yere doğru ilerlerken yutkunmaya çalıştım ama başaramadım. Birkaç adım önüne geldiğimde daha geniş sırttı, kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekti.

Noel Battaniyesi şimdi ikimizin de etrafındaydı ve bizi sıcaklığıyla sarıyordu. Bir an için ellerimle ne yapacağımı bilemedim. River kıkırdarak kendi ellerini benimkileri omuzlarına götürmek için kullanana kadar kollarım garip bir şekilde yanlarıma yapışmıştı.

Sonra bir kez daha bana sarıldı ve sallanmaya başladık.

Radyodan gelen müzik daha önce o kadar yumuşaktı ve bizim sesimiz o kadar yüksekti ki, çaldığını bile hatırlamıyordum. Ama şimdi sessiz olduğumuz için tek duyduğum Bing Crosby'nin yumuşak melodisi ve tatlı sesiyle söylediği "I'll Be Home for Christmas" şarkısıydı.

Ateşin önünde hafifçe sallanıyorduk, benim gözlerim River'ın göğsündeydi ama onunkilerin de bende olduğunu biliyordum. Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum ama sonunda başımı kaldırıp gözlerinin içine baktığımda bunu on kat daha fazla hissettim.

"Doğruluk mu cesaret mi?"

Soru fısıltının biraz üzerindeydi ve ben de cevabımı fısıldadım. "Gerçek."

"Benden nefret mi ediyorsun?"

Kaşlarımı çattım, başımı göğsüne doğru eğdim ve uzun bir süre kollarının beni sardığını hissettim. Bu şekilde sarılmanın, kucaklanmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Başımın çenesinin altına tam olarak nasıl oturduğunu, pazen gömleğinin nasıl koktuğunu, başımı şimdi yaptığım gibi göğsüne yasladığımda kalp atışlarını her zaman belli belirsiz duyabildiğimi unutmuştum.

"Hayır," dedim sonunda. Ona bakmak için başımı tekrar kaldırdım. "Ama bazen keşke yapsaydım diyorum." Çenesi gerildi ama bana sarılmayı, sallanmayı hiç bırakmadı.

Tanrım, o gözler. Onları son gördüğümünden beri nasıl da peşimi bırakmamışlardı, dikiz aynamdan gidişimi izliyorlardı. Şimdi de beni aynı şekilde izliyorlardı - sanki River'ın bildiği tek şey, ihtiyaç duyduğu tek şey ve aynı zamanda onu kırabilecek tek şey bendim.

River'ın elleri belime, kalçalarımın sıcaklığına değiyordu ve beni daha da kendine çekerek burnunun üzerinden bana baktı.

Gözleri dudaklarıma kaydı ve bunu yaptığında göğsünden gelen nefes, hafızamda sonsuza dek tekrar duyacağımı bildiğim bir nefesti.

Özlem.

Acı.

Pişmanlık.

"Doğruluk mu cesaret mi?" Soruyla birlikte sesim çatlayarak sordum. "Doğruluk."

"Ben gittikten sonra beni hiç özledin mi?"

Başını salladı, çenesindeki kaslar titriyor, burnu alevleniyor, elleri beni hâlâ kendine çekiyor, daha da yaklaştırıyor.

"Sadece her gün, Eliza," diye fısıldadı, kaşları birbirine eğilmişti. "Her saat. Her dakika. Gittiğin her saniye."

Duygularım içimde kabardı ama battaniye üzerimizden düşmeden ve River beni kollarının arasına almadan önce duygularımın etkisinden kurtulmaya fırsatım olmadı.

Ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi, sert ve cezalandırıcı, bir öpücük ve aynı zamanda bir silah sesi.

Bağlantıyla birlikte haykırdım - belki bir iç çekiş, belki bir inilti ya da bir sızlanma. Belki de bunların hepsiydi, hepsi bir araya gelmişti, bedenim ve beynim o kadar karışmıştı ki nasıl tepki vereceğine karar veremiyordu.

Ama ona, o öpücüğe ve River Jensen olan hayaletle doğru eğildim.

Kolları beni tuttuğu yerde sağladı ve dudaklarımız birleştiğinde sanki dünyada olabileceğimiz başka bir yer yokmuş gibiydi. Daha önce yüzlerce kez paylaştığımız bir öpücüktü bu. Dudaklarının dudaklarıma değdiği ana kadar hiç deneyimlemediğim, *hayalini* bile kurmadığım bir öpücüktü. Yılların aşkı ve tutkusuydu. Yılların kalp ağrısı ve acısıydı. Nefret ettiğim, arzuladığım, unuttuğum ve her zaman hatırlayacağım her şeydi.

Bu benim kocam, diye haykırdı kalbim. Bu benim hayatımın aşkı. Bu bir yabancı, beynim savaştı. Bu seni bırakan adam.

River dilini benimkinin üzerinde gezdirdi, içimde bir elektrik şimşegi çaktı ve doğrudan merkezime doğru fırladı. Ve bir sonraki nefeste ellerimi göğsüne bastırarak onu ittim.

River kaybettiği için inleyerek iki eliyle ağzımı kapattığında ben çoktan arkamı dönmüştüm. Başımı salladım, gözlerim yaşlarla doldu, duygularım kan dolaşımdaki alkolle birlikte yüzüyor, tehlikeli bir akıntı oluşturuyordu.

"Neden?" diye sordum yumuşak bir sesle, neredeyse o kadar yumuşaktı ki beni duyup duymadığını merak ettim. Tekrar yüzümü ona döndüm, yavaşça, ürkekçe, gözyaşlarımın arasından onun ışıltısı bulanıklaşıyordu. "Bunu neden yaptın? Bana böyle sarıl, beni böyle *öp...*" Burnumu çektim. "Ama sen gitmeme izin verdin. Karşında böyle durup sana ne istediğini, neye ihtiyacın olduğunu sorduğumda. Benimle gelmeni istediğimde, ama sen gelmedin." Başımı salladım, çaresizlik içimi sızlatıyordu. "Neden, River?"

"Eliza..."

"Sadece *nedenini* söyle."

Yutkundu, ateşe bakarken adem elması boğazında sertçe sallanıyordu. Gözyaşları kendi gözlerini parlattı ve bakışlarımı tekrar bulduğunda, bana bakma şeklinin hala tutunduğum her parçamı kıracağına yemin ettim.

"Babamın öleceğini biliyordum," dedi huysuzca. "Bana söyledi." Alt dudağım titredi. "Ne? Neden *bana* söylemedin?"

"Yapacaktım," dedi. "Elbette yapacaktım. Sen benim en iyi arkadaşımydın, Eliza. Ama eve geldim ve sen bütün bu planları yapmıŒ, yemek masamızda oturuyordun."

Başını salladı ve farkına vardığım şey buz gibi bir sel gibi üzerime aktı. Ona ayrılmak istediğimi söylediğim geceydi.

Daha doğrusu, gitmemizi istedim.

İzin günümü seyahat dergilerinden fotoğraflar keserek, vizyon panoları hazırlayarak, rotalar planlayarak ve dünyanın dört bir yanında ziyaret etmek istediğim her yerde para kazanmak için neler yapabileceğimizi araştırarak geçirdim. Bir planım vardı, bu planın işlemlerini sağlayacak bir yol, hem dünyayı görmemizi hem de geçimimizi sağlayacak kadar para kazanmamızı sağlayacak bir yol.

Ve o gece kapıdan içeri girdiğinde, ona her şeyi anlatmak için ceketini çıkarmasını beklemek elimden gelen tek şeydi.

"Her şeyi gördüğümde ve kaçıp gitmekten, bu şehrin seni nasıl boğduğundan, nasıl sıkışmış hissettiğinden bahsettiğini dinlediğimde..." Yüzünü buruşturdu. "Eliza, sana söyleyemezdim. O zaman olmaz."

"Ama kalmalıydın," diye karşı çıktım. "Ben... Ben kalabilirdim. Kalırdım."

"İşte sorun da tam olarak bu!" River ellerini bırakmadan önce bana doğru uzattı. "Anlamıyor musun? Babam zaten ölüyordu. Ve eğer kalsaydın, sen de ölecektin. Bu kasaba seni öldürüyordu. Seni öldürüyordum - ruhunu, hayallerini, yaşama olan aşkını ve canlılığını. Seni olmak istediğin yerden alıkoyuyordum... olmak istediğin *kişiden*."

Başımı tekrar tekrar salladım, gözyaşlarım artık daha sert akıyordu. "Bana söylemeliydin. Bana bir

seçenek sunmalıydın. Sen... sen benim için savaşmadın," dedim gözyaşlarımın arasından. "Sadece izin verdin

Ben gideyim."

"Ve bu hatamdan pişmanım," dedi kararlı bir şekilde, ayakları onu bana doğru taşıyordu. Hareket etmek istedim. *Tanrım*, nasıl da geri çekilmek istiyordum ama yerimde çakılıp kalmıştım. "Seni kaybettiğim andan beri her dakika pişmanım. Ama seni sevdim, Eliza," diye mırıldandı River, benden birkaç santim uzaktayken. "Seni sevdim. Bu yüzden gitmene izin verdim." Ellerini uzatıp yüzümü çerçeveledi, her kelimesi en korkunç gerçekmiş gibi başını sallarken gözleri yüzümü arıyordu. "Ve eğer seni hala sevmiyorsam lanet olsun."

Göğsümden kopan bir sonraki hıçkırık, ağzı tekrar benimkiyle buluştuğunda kesildi, bu sefer sıcak, rahatlatıcı ve nazik ama emin. Elleri yüzümü tuttu, parmakları saçlarımda kıvrıldı, başparmakları şakaklarımı okşadı. Bu dokunuşa, bu öpücüğe, bu adama her şeyimle, her zaman sahip olduğum her şeyle yaslandım.

Ve o anda evimdeydim.

Kulübede attığımız adımlar, yatağın köşedeki gölgelerde saklı olduğu yere kadar baş döndürücü bir bulanıklık içindeydi. Mum ışığı burada daha sönüktü, tüm dünya ışıklarını kısarak bize mahremiyet ve huzur veren uzak bir şışt sesi mırıldanıyor gibiydi.

River öpüşmemize sadece kazağımı üstümden çıkaracak kadar ara verdi, saçlarım ensemdeki delikten bir şelale gibi sırtımdan aşağı dökülüyordu. Serin havadan, ellerinin üzerimdeki hissinden ürperdim, spor sütyenime uzanmadan önce göğüs kafesimi nazikçe sıktı. Onu da yukarı çekip başımın üzerinden geçirdi ve yere düşmesine izin verdi.

Sırada tişörtü vardı, sonra külotu, eşofman altı, ta ki tamamen çıplak olana ve beni yatağa doğru iterken elimde titreyene kadar.

Sırtım yorgana çarptı, kumaş sıcak tenime soğuk geldi ama bu his River'ın tepemde dikildiğini gördüğümde kalbimin nasıl çarptığının yanında sönük kaldı. Bir tanrı gibi yükseliyor, eşofman altımı kalçalarımın, bir bacağımdan sonra diğerinden sıyrırıyordu. Aynı şeyi tangam için de yaparken gözleri benimkilerden ayrılmadı ve ancak çıplak kaldığımda bakışlarının üzerimde gezinmesine izin verdi.

O gözleri büyük, nasırlı eller gibi hissediyordum; göğüslerimin, göbeğimin, kalçalarımın ve aralarındaki küçük boşluğun üzerinde geziniyorlardı, zaten ıslanmıştım ve onun için zonkluyordum. River'ın boğazı o kadar sıkıydı ki bir sonraki yutkunuşunu duydum ve başını hafifçe sallayarak üstüme tırmandı, başım yastığa, kendisi de bacaklarımın arasına gelene kadar manevra yaptı.

İkimiz de vücutlarımızın yeniden bir araya gelmesinin yarattığı sıcaklıkla ürperdik ve River saçlarımı yüzümden çekerek çenemi, boynumu, köprücük kemiğimi öptü ve ağzı benimkini kapana kadar geri çekildi.

River tüm ağırlığını bir dirseğinin üzerinde dengelerken, diğer eli bacağımı kalçasına bağlamak için aşağı uzanmadan önce düşünecek, ikinci bir tahminde bulunacak ya da mantığın araya girmesine izin verecek zaman yoktu. Dizlerine daha fazla ağırlık verdi, ucu ıslak, sıcak girişime doğru kayarak ikimizin de ihtiyaçla tıslamasına neden oldu.

Bunca yıl sonra bile onun nasıl hissettirdiğini biliyordum. Tepesinin şeklini, shaftının eğimini, tabanından yukarı doğru dalgalanan damarın tam astarını biliyordum. Beni nasıl dolduracağını daha o doldurmadan önce biliyordum ama kalçalarının esnemesi bizi bir araya getirdiğinde, güneşin etrafında dört tur attıktan sonra ilk kez içime girdiğinde nefesim kesildi, o nefesi son nefesimmiş gibi tuttum.

Beni germesi yakıcı bir ateşti ama yine de içimi bir zevk akımıyla doldurdu. Ağzına doğru inledim ve o da bu çılgınlığı bir hırıltıyla, talepkâr bir öpücükle, içime tekrar, daha derine sallanmadan önce hafif bir geri çekilmeyle yakaladı.

Diğer bacağım kalktı, ayak bileklerim arkasına takıldı, kalçalarım ona daha iyi erişim sağlamak için yukarı kalktı. Tekrar içime kaymadan önce dudaklarının benimkilere karşı gülümseyerek kıvrıldığını hissettim, bu sefer daha sert, daha derin ve hızını artırdı, bir ritim buldu.

Vücutlarımızın birleştiği yer kaygandı, kollarını sırtımın altından ve üstünden geçirip ellerini omuzlarıma bağlarken göğüslerim onun göğsüne doğru kayıyordu. Tekrar esnerken beni orada tuttu ve her yeni hamlede kışındaki kasların topuklarımin altında çalıştığını hissettim.

Birbirimize bağlanalı daha bir dakika bile olmamıştı ve ben şimdiden dağılmaya hazırdım.

Ama River bizi hızla çevirdi, bağlantıyı korumak için beni ona tuttu. Ayak bileklerimi tam zamanında çözerek onun üzerine oturdum ve o da sırtını yatak başlığına yaslayarak oturdu, ben de kucağındaydım.

Elleri omuzlarımda, kollarımda, kalçalarımda iz bıraktı, ta ki kışımı kavrayıp ona binmeme yardım edene kadar. Son dokunuşumuzdan bu yana ne kadar zaman geçtiği önemli değildi, beni memnun etmenin her yolunu hâlâ biliyordu.

Kışımı o şekilde kavradığını, kalçalarını o şekilde eğdiğini biliyordu - klitorisimin umutsuzca arzuladığı sürtünmeyi yakalaması için tam doğru şekildeydi. Beni sertçe çektiğinde ve ellerim öne doğru uçup her iki yanındaki yatak başlığını bulduğunda, sikiinin o yumuşak kıvrımının tüm doğru noktalara ulaşması için mükemmel bir açı olduğunu biliyordu. Ve sol meme ucumu ağzına alıp dişlerinin arasında emecek kadar öne eğildiğinde, yanmak için ihtiyacım olan tek şeyin bu olduğunu biliyordu.

O anda çılgına dönmüştüm, kalçalarım kontrolsüzce sallanıyordu, uyluklarım artık beni zar zor yukarı aşağı hareket ettiriyordu. Şimdi ileri geri sallanıyor, onu derinden hissediyor, orgazmım sönen bir yıldız gibi ışık saçana kadar klitorisimi ovuyordum. Beni içten dışa doğru parçaladı, en coşku dolu ölümde beni santim santim parçaladı.

O ölümün her dalgasını, bitkin düşüp kollarında gevşeyene, her yeni nefeste sanki vücuduma oksijen vermek için içimde kalan her şeyi harcayana kadar sürdürdüm.

River hızını yavaşlattı, dudaklarımı sertçe, morartıcı bir şekilde öptü, ta ki o dudakları, ısırın dişleri ve süpüren dilini tekrar boynumdan aşağı sürükleyene kadar. Kollarında o kadar gevşek ve küçüktüm ki, beni tekrar ters çevirmesi, yüzüstü yatırması, kışımı tam da onun hoşuna gittiğini bildiğim şekilde havaya kaldırması fazla çaba gerektirmedi.

Hatırladığım için ödül olarak kışımı tokatladı ve girişime doğru sıralanırken ellerimi çarşafın içinde yumrukladım, bu pozisyonda ne kadar derin hissettiğini çok iyi hatırlıyordum. Elleri uyluklarımin kalçalarımla buluştuğu kıvrımların arasından kaydı ve tek bir hamleyle beni tekrar doldurdu.

"*Kahretsin, Eliza,*" diye homurdandı, tekrar içeri kaymak için dışarı kaydı. "Çok ıslak. Çok sıkı."

Tekrar tekrar içeri girdi, hızını artırdı ve her yeni itişte daha fazla inledi. Elleri sırtıma uzandı, beni çarşafın içine daha da itti ve sonra lanet bir at gibi üzerime binip içime girdi. Acıya karşı haykırdım, ama duyularımı karıştıran yakıcı bir zevkle karşılaştım.

Ona durması için yalvarmak istedim.

Hiç durmaması için ona yalvarmak istedim.

İçimden çıkmadan önce karar verme şansım olmadı, kayıp o kadar şiddetliydi ki altında ürperdim ve sonra sıcak salınımının kışımı, sırtımı, omuzlarımı ve kalçalarımı aynı anda boyadığını hissettim.

Omzumun üzerinden baktım, son salgısı da boşalırken uzun, kalın aletini okşayışımı izledim. Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi ve daha temizlenmeden önce bunun bu gece o adamı benim için son kez boşaltışım olmayacağını biliyordum.

Eğer bana kalsaydı, o gece sonsuza kadar sürerdi. Bana

kalsaydı, sabah hiç gelmezdi. Ama bana bağlı değildi.

Ve güneş nihayet kulübenin pencerelerinden içeri girdiğinde, dışarıda zemini kaplayan karın üzerinde parlak ve kör edici bir şekilde belirdiğinde, bu hiç istemediğim bir uyandırma çağrısı olacaktı.

Hangover

Ertesi sabah başım beni kendime getirdi, gözbebeklerim gıcırdayarak açacak kadar cesur olana kadar kapakçıklarımın altında zonkluyordu.

İlk küçük güneş ışığı beni bulduğunda inledim... ve aynı anda iki şeyin farkına vardım. Birincisi, yatakta Moose ve River'ın arasına sıkışmış olduğum için son derece sıcaktım.

Moose yorganın üstündeydi ve River benimle birlikte çarşafın altındaydı, bacakları ve kolları benimkilere dolanmıştı, çıplak bedenlerimiz birbirine yapışmış ve buharlaşıyordu.

İki, kusacaktım.

Yataktan çıkmaya çalışırken neredeyse yüzüstü düşüyordum, her bir uzvumu çarşaftan kurtarana kadar dönüp durdum. Moose bu kargaşada havladı ve River inledi, nefesinin altında *iyi misin* gibi bir şeyler mırıldandı ama emin olamadım çünkü banyoya gitmek için yaklaşık dört saniyem vardı.

Tuvalete tam zamanında yetiştim ve dizlerimin üzerine çöküp midemde içkiden başka ne kaldıysa hepsini bıraktım. Akşam yemeğini çok erken yemiştik ve ardından gecenin geri kalanında çılgınca sarhoş olmaya devam ettik ve vücudum bu sabah mümkün olan her şekilde bana bu korkunç seçimleri hatırlatıyordu.

Kabarmam bittiğinde uzun bir inilti beni terk etti ve yanağımı tuvalete dayayıp bana bakan erkek yığınınına baktım.

River gülümsedi. "Mutlu Noeller."

"Bana o cin shot'ını içirdiğin için senden nefret ediyorum."

Kıkırdadı ve yanımda yere doğru eğildi. O zaman elindeki bulanık ve turuncu bir bardak ile iki küçük şeker kaplı hapı fark ettim.

"Advil," diye açıkladı. "Ve bununla takip et."

"Nedir bu?" diye sordum, doğrulup bardağı ondan aldım ve içindekileri inceledim.

"Akşamdan kalma tedavim."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Sadece bana güven," diye ısrar etti ve ben de öyle yaptım, hapları ağzıma attım ve kürle yıkadım. Tadı portakal suyu ve tuzlu su gibiydi ve yüzümü buruşturdum, pes etmeden önce yutabildiğim kadarını yuttum.

River'a dönüp baktığımda, gözlerinin üzerimde gezinişini, dudaklarının yumuşak bir gülümsemeye bürünüşünü gördüğümde, bir şekilde unuttuğum şeyi fark ettim.

Çırlıçıplaktım.

"Tanrım, şu halime bak," dedim kendi kendime kıvrılarak. "İsa'nın doğum gününde bir karmaşa."

River bir kahkaha attı ve beni kaldırıp yatağa götürmeden önce ayağa kalktı. Birlikte sürünerek yatağa girdik, hemen yanımızda çok mutlu bir Moose vardı ve selamlamak için yüzümü yaladı.

Dün gece yaşananların tüm kanıtları kulübenin etrafına saçılmıştı. Yarısi boşalmış yumurtalı içki bardaklarımız ve cesaretlerimizi göstermek için kullandığımız iki boş kadeh vardı. Noel Battaniyesi gece boyunca sönmüş olan ateşin yanında bir yığın halindeydi ve tüm mumlar yanmıştı ya da belki River onları üflemişti.

Küçük radyo hâlâ usulca Noel müziği çalıyordu ve pencereden dışarı bir kez baktığımda fırtınanın bittiğini görebiliyordum. Hava hâlâ çoğunlukla bulutluydu ama güneş gümüşü bulutların arasından parlıyordu.

Başını pazusuna dayamış, gözlerini bana dikmiş olan River'a baktığımda midem hâlâ huzursuzdu.

"Yani..." dedi.

"Yani..." Ben de

yankıladım.

"Muhtemelen

konusmalıyız." Yutkundum.

"Ne hakkında?"

Burnundan gelen kısa bir kahkaha içimi gördüğünü gösteriyordu. "Şey... dün gecedен sonra..." Omuz silkti. "Bence bundan sonra ne olacağı hakkında konuşmalıyız. Bunun ne anlama geldiği hakkında."

Bu sözler beni gerçekliğe geri döndürdü ve yatakta daha dik oturarak çarşafı göğsümü örtecek şekilde yukarı çektim. Paniğin derimin altındaki canlı teller gibi içime işlediğini hissettim ve elimden geldiğince ruhumu yatıştırmak için derin bir nefes aldım.

River da doğrulup oturdu, şimdi eğik kaşlarıyla beni izliyordu. "Eliza," dedi, aslında bir sorudan çok bir uyarı gibiydi.

"Şey..." Sonunda yanaklarım kızarak söyledim. "Biz... biz eğlendik. İyi bir gece geçirdik." Durakladım. "Bunun gerçekten bir *anlamı* olmak zorunda mı?"

Kelimeler dilimde şekillenirken bile hepsinin yanlış olduğunu biliyordum. Ama artık çok geçti. Onları söylemişim ve aramızdaki boşlukta bir saniyeden fazla asılı kalmamışlardı ki River sırt üstü yuvarlandı, gözlerini tavana dikti ve göğsünden kısa bir kahkaha yükseldi.

"Tabii ki."

Ben onu durdurmak için uzanamadan yataktan fırladı.

"Bunun olacağını tahmin etmeliydim," dedi, benden çok kendi kendine. Başını salladı ve şifonyerinin en üst çekmecesini açtı. Yeni bir çift boxer külot çekti ve ardından bir çift uzun donun içine girdi. "Şanslısın ki kar yağışı durmuş gibi görünüyor. Öğle yemeğine kadar seni buradan çıkarmış ve yola koyulmuş oluruz."

Çenem düştüğünde daha fazla giysi çekmeye başlamıştı bile ve ben onun sırtındaki kasları izledim, gözümü kırıştırdım ve hâlâ kafamda dolaşan bulanıklıktan çıkış yolunu bulmaya çalıştım. "Bekle," dedim gözlerimi sıkarak. "Öyle demek istemedim."

Gözlerimi tekrar açtığımda River hâlâ giyiniyordu.

"Ben sadece... Yani..." Söylemek istediğim her kelime karmakarışık ve ne hissettiğimi açıklamaya çalıştıkça kendimi daha da kafası karışmış buluyordum.

Ne hissettim?

"Ben gidiyorum," diye hatırlattım ona. "Ben sadece... Noel için aileme sürpriz yapmaya geldim ama Korfu'da bir ev bakıcılığı işim var. Ve sen..."

River çoraplarını giydikten sonra ayağa kalktı, botları elindeydi ve gözleri sertçe benimkilere dikilmişti. "Ve ben burada kalıyorum. Sıkıcı Wellhaven'da," diye ekledi ve bana sırtını vermeden önce

başını salladı. "Senin için önemli olan hiçbir şeyin yaşamadığı yerde."

Sanki bana tokat atmış gibi başımı geriye attım ve çarşafı üzerine sararak yataktan yuvarlandım. "Kelimeleri ağzıma tıkmayı keser misin? Konuşmama bile izin vermiyorsun."

River bana döndü. "Şu anda duymak isteyeceğim ne söyleyebilirsin ki Eliza, döndüğünü, kaldığını ve beni istediğini söylemeyeceksen?"

Yanıt vermemi beklerken göğsü şişti, inip kalktı, kaşları sertçe eğildi.

Yutkundum, ona doğru belli belirsiz bir adım atmaya çalıştım ama atar atmaz geri çekildi.

"Neden tek seçeneğin bu?" Yumuşak bir sesle sordum.

Başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan alay etti, tekrar bana döndü ve kapıya doğru yürüdü. Paltosunu askıdan çekip aldı ve her seferinde bir koluna geçirdi.

"Ne kadar inatçısın!" Onu takip ederek çığlık attım. "Sarhoştuk. *Boşa gitti*, tamam mı? Ve... ve..." Elimi kolumu sallayarak kendimi kaybettim, çünkü gerçek şu ki dün gece hakkında ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Sarhoş muyduk? Evet, sarhoştuk.

Yaptığımız şeyi sadece sarhoş olduğumuz için mi yapmıştık? Şimdi ayık olsam geri alır mıydım?

Bu soruların cevaplarını biliyordum ama yine de panik, binlerce kızgın eşek arısı gibi içimde uçuşuyor, kelimelerimi karıştırıyor ve doğru görmemi imkânsız hale getiriyordu.

"Sorun yok, Eliza," dedi River ve bu kez sesi daha yumuşaktı. Şapkasını ve eldivenlerini çekiştirmeden önce gözleri benimkilerle kısa bir süre buluştu. Durakladı, ağzını açıp tekrar kapattı ve sonra başını sallayıp kapıdan çıktı.

Omzuyla sert bir şekilde itmek zorunda kaldı, verandanın üzerinde asılı duran çatıya rağmen savrulan kar parçalarını temizledi. Ama dışarı çıktıktan sonra kapıyı arkasından kapattı ve beni içeri dolan soğuk havayla baş başa bıraktı.

Çarşafı üzerine daha sıkı çektim ve uzun bir süre kapıya baktıktan sonra ayaklarımın dibinde usulca inleyen Moose'a baktım.

"Sorun yok oğlum," dedim eğilip kulağının arkasını okşayarak. Keşke kendi sözlerime inanabilseydim.

See You Never

River sabahı kar küreyerek geçirdi, ben de neyim olduğunu anlamaya çalışarak geçirdim.

Bir fincan kahve yaptım ve ona bir termos götürmeyi düşündüm, ancak kar yığma şeklinden bunu kabul etmeyeceğini biliyordum. Ben nasıl düşüncelerimle oturup onları çözmeye çalışıyorsam, o da homurdanarak, terleyerek ve sırtını ağrıtarak kendi düşüncelerini çözmeye çalışıyordu.

Ben de pencereden onu izledim, kahvemi içmekten çok ısınmak için ellerimin arasında tutuyordum. Ve tüm bu süre boyunca, karşılaşmayı hiç beklemediğim o çocuğa, o adama baktım.

Kaçtığım kişi.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Yıllarca neden kalmamı istemediğini, neden benimle gelmediğini, neden benim için *hiç* mücadele etmediğini merak ettikten sonra nihayet nedenini biliyordum.

Ve her nasılsa, bu beni hiç bilmediğim zamanlardan daha fazla incitti.

Bana söylemediği için, tüm gerçekleri bilseydim ne yapacağıma dair seçim hakkımı elimden aldığı için ona kızgındım.

Ve ona minnettardım - beni gitmeme izin verecek kadar sevdiği için, beni gerçeklerden koruduğu için çünkü benim mutluluğumu kendi mutluluğundan daha çok istiyordu.

Ve üzgündüm. *Tanrım*, ruhumu parçalayacak kadar üzgündüm. Kendi başına katlanmak zorunda kaldığı kayıplar için, birlikte olabileceğimiz yılları kaybettiğimiz için, yapmak zorunda kaldığı seçim için üzgündüm.

Bana verdiği seçeneksizlik için.

Planlarım vardı. Yunanistan'da dört haftam vardı, ardından Avusturya'da bir nehir gezisinde çalışacaktım, sonra da Birleşik Krallık'ın güneybatı kıyısı boyunca üç aylık bir yürüyüşe çıkacaktım.

Artık yeni bir hayatım vardı ve River beni bu yola sokarken iyi niyetli olsun ya da olmasın, bunun bir parçası olmamayı seçmişti. Ve şimdi... şimdi benden *ne yapmamı* istiyordu?

Sadece Wellhaven'da bir mola vermem gerekiyordu.

Burada sadece aileme sarılacak ve küçük bir pasta yiyecek kadar kalmam gerekiyordu.

Eski kocamla bir kulübede sıkışıp kalmamam gerekiyordu ve kesinlikle onunla yatmamam gerekiyordu.

Her şeyi mahvetti.

Ve şimdi, içimde yeni bir özlem vardı, o kadar uzun zamandır hissetmediğim bir özlem ki, gerçekten onu aştığımı düşündüm. Bizi aştığımı.

Ama gerçekten hiç kaybetmiş miydim?

Yoksa sadece varlığını inkar etmeye, hayatıma devam edebilmek için iyiymişim gibi davranmaya mı çalışıyordum?

Düşüncelerim bütün sabah böyle şiddetli bir fırtınanın içinde dönüp durdu, öfke ve keder arasında dalgalar halinde savruldu, ta ki kendimi yıkanmış ve parçalanmış hissedene kadar.

River saat bir sularında kendini içeri sürükledi, içeri girmeden önce verandada üzerindeki karı silkeleyebildiği kadar silkeledi. Küçük bir sigara dumanı izi onu içeri kadar takip etti ve bakışları nihayet beni bulmadan önce şapkasını ve paltosunu çıkarıp ateşin yanına astı.

"Kaldırım temiz ve arabayı da çıkardım. Skidder az önce kar küreme aracıyla geldi. Şehirdekiler kadar büyük ya da iyi değil ama onlar buraya gelene kadar biraz zaman geçmesi gerekecek." River pencereden dışarı baktı. "Her neyse, en azından bir süreliğine yolları sürülebilir tutmak için arkasından kumla gelen bir ekibi var. Yani, gitmeniz iyi olur."

Gözleri benimkilerle kısa bir süre buluştu ve sonra mutfağa doğru yürüdü, kendine bir parmak viski doldurup geri fırlattı.

Göğüs kafesim üç beden küçüldü, ciğerlerim üzerindeki baskı o kadar şiddetliydi ki neredeyse yere yığılacaktım. Ama bunun yerine kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak olabildiğince sakinleştirdim, mutfağa girdim ve kalçamı tezgâha yasladım.

Gitmek

istemiyorum.

Kalamam.

Dün gecenin hiçbir anlamı yoktu.

Dün gece her şey demektir.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Lütfen, bana ne yapacağımı

söyle.

"River..." Dediğimde ellerini tezgâha dayadı ve yan gözle durduğum yere baktı.

Gözleri kan çanağına dönmüştü ve parlıyordu; tek bir bakışı, kurmuş olabileceğim tüm kelimeleri çaldı.

"Haydi," dedi, ayağa kalkarak. "Sen ceketini al. Ben de çantayı alayım."

Çantamdan çıkardığım, çoğunlukla tuvalet malzemeleri ve dün gece yerleri kirlettiğimiz kıyafetleri toplarken bu kadar sessiz olmamızdan nefret ediyordum. Montumu çekerken Moose'un sanki gideceğimi biliyormuş gibi ayaklarımın dibinde sızlanmasından daha da çok nefret ediyordum.

Sanki bu sefer geri gelmeyeceğimi biliyormuş gibi.

"Seni seviyorum Moosey oğlum," dedim ve diz çöküp alnımı onunkine dayadım. Ona bir öpücük verdiğimde yüzümü yaladı ve tekrar ayağa kalktığımda gözyaşlarımla savaştım. "Uslu ol."

River'ın elleri cebindeydi ama Moose'la vedalaştıktan sonra ellerini çekti ve bavulumu aldı. Sessizce dışarı çıktık ve çantamı kiralık arabaya koymama yardım etti, sonra da şoför kapısının yanında durduk.

"Teşekkür ederim," dedim sonunda. "Beni kabul ettiğin için. I..." İşleri hafifletmeye çalışarak gülümsedim. "Umarım çok fazla baş belası olmamışımdır."

River sözlerim karşısında irkildi, başını salladı ve yutkunurken yola baktı. "Seni takip edeceğim," dedi. "Sadece iyi olduğundan emin olmak için."

"Bunu yapmak zorunda

değilsin." "Biliyorum."

Tekrar şaka yapmaya çalıştım. "Biliyor musun, eğer bir telefonun olsaydı, sana mesaj atıp geldiğimi haber verebilirdim."

Gülümsemeye çalıştı, ama beceremedi. "Pekâlâ, tamam. Kendine iyi bak, Eliza," dedi ve karşılığında bir şey söylememe fırsat vermeden bana sırtını döndü.

Orada durup gidişini izledim, kamyonetine atlayıp motoru çalıştırmasını ve benim binip önden gitmemi beklerken rölantide çalışmasını izledim. Göğsüm alev alev yanıyor, gözlerim yaşarıyordu. O adama zaten bir kez veda etmişim.

Bunu tekrar yapmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

İkinci seferde daha çok acıyacağını hiç düşünmemiştim.

Tek bir damla gözyaşı bile düşmeden arabama atladım, motoru çalıştırdığımda biraz homurdandı.

Aynalarımı kontrol ederken, gözlerim River'ın dikiz aynasına takıldı.

Sadece kırk sekiz saat önce kim olduğumu tam olarak biliyordum.

Planımın ne olduğunu, hayatımın nereye gittiğini, bundan sonra ne göreceğimi, yapacağımı ve keşfedeceğimi biliyordum. Nerede olduğumu biliyordum ve en önemlisi, nereye gittiğimi biliyordum.

Ama sonra beklenmedik bir şekilde bir kar fırtınası çıktı ve her şeyi altüst etti. Ve şimdi kendimi hiç olmadığım kadar kaybolmuş hissediyordum.

Home is Where the Pie Is

Bütün bir ay boyunca, şimdi kucağımda güzel, altın süslemeli bir porselen tabağın üzerinde duran balkabağı turtasının hayalini kurdum.

Yeni Zelanda'dayken birlikte çalıştığım Kiwilere bu turtadan bahsettim. Tarçını, hindistan cevizini, kremisi, nefis balkabağını ve mükemmel tereyağlı kabuğunu anlatırken ağzım sulanmıştı. Amerika'ya dönerken uzun uçak yolculuğunda aklıma geldikçe midem gurulduyordu. Havaalanından buraya gelirken ve River's'ta bulunduğum süre boyunca tek düşündüğüm bu turtaydı.

Ev, annemin balkabağı turtasının olduğu yerdir diye düşündüm.

Yine de şimdi elimin altındaydı, ağzıma girmesine sadece bir çatal darbesi uzaklıktaydı ama yiyemiyordum.

Tabağımda gezdirdim, gözlerim dolgunun turuncumsu kahverengi lekesini takip etti. Harika kokuyordu ve üzerine bir porsiyon Cool Whip koymuştum. Ama yine de bir ısırık bile alamadım.

Hayatımda hiç bu kadar midem bulanmamıştı.

Hâlâ akşamdan kalma olduğum için, River'in bana verdiği Advil ve akşamdan kalma ilacının işe yaramamış olmasını diledim. Ama gerçek şu ki, fiziksel olarak iyiydim.

Ama duygusal olarak? Zihinsel olarak?

Sıcak, dumanı tüten bir çöp yığımıydım.

Dört gözle beklediğim sürpriz aksamadan gerçekleşti, annem ve babam beni çaldığım ön kapının diğer tarafında bulduklarında ağlıyorlardı. Beni içeri aldıklarında River beni takip ettikten sonra çoktan uzaklaşmıştı ve o andan itibaren annem yeterli yemek olup olmayacağı konusunda telaşlandı, büyükannem kalçalarını çimdikledi ve solup gitmeden önce en az iki porsiyona ihtiyacım olduğunu söyledi, babam bana sarıldı ve üzerime titredi ve kız kardeşim artık kırıksıklıklarım olduğu konusunda benimle dalga geçti.

Noel müziği ve arzuladığım tüm yiyecekler vardı. Sıcak bir ateş ve sevdiğim tüm insanlar vardı.

Yine de perişan haldeydim.

Kız kardeşim Beth kanepenin diğer ucunda oturduğu yerden, "Bunun en azından yarısını yemezsen annem çok kızacak," dedi. Annem ve babam mutfakta büyükannem ve Beth'in kocası Robert'la birlikteydi; Beth ve ben ise oturma odasına çekilmiş, Noel ağacının önündeki kanepede oturuyorduk.

"İnan bana, hepsini yemeyi çok isterdim," dedim çatalıma bir lokma koyarak. "Eğer sadece midem

izin verin."

Beth kaşlarını çattı ve bana doğru dönmeden önce kendi tabağını bir kenara bıraktı. Yavaş hareket etmek zorundaydı ve çıkık karnı sayesinde bacaklarını rahatça altına almadan önce biraz kaydı.

Bir bebeği barındıran çıkıntılı karnı. Müstakbel yeğenim. Ve bana söylememişti bile.

Tıpkı annemin bana geçen sonbaharda geçirdiği kalça protezi ameliyatından ve babamın bana iki yıl önce iki atımızı da sattığından bahsetmediği gibi.

Ailemle birlikte bir evdeydim ve yine de kendi hayatımı yaşamaya, kendi maceralarımın peşinden koşmaya o kadar kaptırmışım ki burada olanları tamamen kaçırdığımı fark ettim.

Kendimi bir yabancı gibi hissettim.

Ben de öyle olabilirdim.

"Peki, benimle bu konuda konuşacak mısın yoksa orada oturup yemeğinle mi oynayacaksın?"

İçimi çektim ve hemen ardından bir tane daha koymak üzere üzerine yığdığım turtayı çıkarmak için çatalımı tabağın üzerinde gezdirdim. "Söyleyecek ne var bilmiyorum. Sana ne olduğunu anlattım."

"Söyledin. Ama bana eski kocanla iki gün boyunca bir kulübede mahsur kalmanın nasıl bir *his olduğunu* söylemedin." Sesini alçaltmadan önce mutfığa baktı. "Ya da onunla yatmak."

Kız kardeşim bana hiç benzemiyordu. Benim saçlarım günah kadar koyu ve kaygan düzken, onunki kirli sarıydı ve büyük fıçı dalgası buklelerinden oluşuyordu. Onun yanık olduğu yerde ben bronzlaşmışım, benimkiler mürekkep gibi siyahken onun gözleri maviydi.

Ama aynı burna, aynı gülümsemeye ve damarlarımızda akan aynı kana sahiptik. Ve şu anda, içimi görebilmesinden nefret ediyordum.

Kaşlarımı çattım, hâlâ turtama bakıyordum. "Neden artık kimse bana bir şey söylemiyor?"

Beth cevap vermedi ve ona baktığımda, hafızasını yavaş yavaş unutan yaşlı bir kadına bakabileceğiniz bakışlarla beni izliyordu. Acıma, sempati ve sevginin hepsi bir aradaydı.

Nefret ettim.

"Annem bana ameliyatından bahsetmedi," diye devam ettim. "Babam bana atlardan bahsetmedi. *Sen* de bana *hamile* olduğunu söylemedin." Karnını işaret ettim, başımı sallarken elimi bir tokatla kalçama indirdim. "Ve tek biriniz bile bana River'ın ailesinden bahsetmedi."

Beth parmaklarının kucağında birbirine dolandığı yere baktı.

"Eee?" Israr ettim.

"Bizden ne istiyorsun Eliza?" diye sordu sonunda, mavi gözleri benimkileri bulduğunda başını sallayarak. "River hakkında konuşmamı hiç istemedin. Gittiğin o ilk yıl ne zaman konuşmaya kalksam kızar ve durmamı isterdin. Onun hakkında konuşmanın acı verdiğini söylerdin. Bilmek istemediğini söylemiştin."

"Evet, bunun farkındayım," diye kabul ettim. "Ama hadi ama, bu farklı."

"Peki, nelerden bahsedip nelerden bahsetmeyeceğimi nereden bilecektim? Neyi bilmek isteyip neyi istemeyeceğinizi?"

Beth sinirli bir nefes verdi ve beni tekrar bulmadan önce ağaca baktı.

"Bu kasabayı bir daha hiç istemeyecekmişsin gibi terk ettin, Eliza. Ben senin isteklerine uymaya çalışıyordum. Sana istediğini vermeye çalışıyordum."

İstediğim şey.

Buna bıyık altından güldüm.

Kendim de dahil olmak üzere herkes ne istediğimi anlamaya çalışıyor gibiydi.

Elimdeki turtayı sehpanın üzerine bırakıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ben sadece... Kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyorum. Büyüdüğüm kasabaya, evime döndüm ve her şey aynı ama hiçbir şey aynı değil. River'ın ailesi *gitti*, Beth. Gittiler. Onlara hiç veda edemedim. İkisinin de benim için ne kadar önemli olduğunu onlara hiç söyleyemedim. Asla..." Boğazımda düğümlenen hıçkırığı tuttum ve başımı salladım. "River için burada değildim. Ona yardım etmek, onu dinlemek, cenazesinde elini tutmak için burada değildim. Tüm bunları tek başına yaşadı."

Beth'in kaşları birbirine eğildi ve küçük, solgun elini benimkinin üzerine koyabileceği kadar kanepeye yaklaştı.

"Ve biliyordu," diye fısıldadım, gözlerim dolarken başımı salladım. "Babasının hasta olduğunu, burada uzun süre kalamayacağını biliyordu. Ama bana söylemedi."

"Elbette sevmiyordu," dedi Beth, sanki her şey apaçık ortadaymış gibi. "O seni seviyordu. Senin mutlu olmanı istiyordu ve sen ona burada mutlu olmadığını söylemiştin. Neden seni bu durumda tutmaya çalışsın ki?"

"Ama o kadar basit değildi," dedim hayal kırıklığıyla. "Tam bir yıldır bir çıkmazın içindeydik. O perişan haldeydi, bütün o ıvır zıvır işlerde çalışıyor, belini kırıyor, hiç tatil yapmıyor, hatta hafta sonlarını bile boş geçirmiyordu. Ben süpermarkette çalışıyordum. Sadece lanet olası faturalarımızı ödeyebilmek için her gün, bazen gece gündüz çalışıyorduk." Başımı salladım. "Bu yaşamak değil, Beth. İkimiz de yaşamıyorduk."

"Biliyorum," dedi karnını ovuşturarak. Robert'ı, onun geçinebilmek için ne kadar çok çalıştığını ve kendisinin de küçük evlerini ayakta tutmak için ne kadar çok çalıştığını düşündüğünü biliyordum. "Ama yine de, bu senin için yaşamak olmayabilir, ama bazılarımız için sadece geçinmek yeterli. Anlıyor musunuz? Yani, tabii ki Robert ve benim bir sürü güzel şeyimiz yok. Süslü tatillere çıkamıyoruz. Ama uzun bir günün sonunda eve, birbirimizin yanına geliyoruz. Birlikte TV programlarımızı izlemeyi, göl kenarında oturup gün batımını izlemeyi ya da eski virajlı yollarda uzun bir araba yolculuğu yapmayı seviyoruz." Omuz silkti, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı. "Bazen yaşadığınız tüm zor şeyleri bir kenara bırakıp şükretmeniz gereken küçük şeylere bakmanız gerekir. Size sarılacak, birlikte gülebileceğiniz biri gibi." Karnını okşadı. "Birlikte yeni bir hayat kurabileceğin biri."

Hâlâ beni boğan duygularımı yuttum. "Sanırım bazılarımız sadece daha fazlasını istiyor."

"Belki," dedi ama gülümsemesi bana aksini düşündüğünü söylüyordu. "Ama belki de bazılarımız kaybolup gidiyor ve aslında hiçbir fikrimiz yokken ne istediğimizi bildiğimizi sanıyoruz."

Kaşlarımı çattım.

"Sence şu anda neden miden bu kadar bulanıyor, Eliza?" diye sordu. "Sence neden yemek yiyemiyor, uyumaya çalışmıyorsun? Bir şeyler değişti. İçinde, bunca zamandır mışıl mışıl uyurken orada olduğunu bile fark etmediğin bir şey uyandı."

Beth daha da yaklaşarak iki elimi de avuçlarının içine aldı ve ciddiyetle gözlerimin içine baktı.

"Sana şunu sorayım abla. Giderken macera aramaya gittiğini söylemiştin," dedi, kelimeyi destansı bir masalmış gibi vurgulayarak. "Gideli dört yıl oldu. *Düzinelerce* farklı ülke, yüzlerce şehir, kasaba, çiftlik, göl ve nehir gördün. Yeni diller konuştun, yeni sokaklarda yürüdün, yeni insanlarla tanıştın ve hatta belki de kendinin yeni bir versiyonunu buldun. Ama bana şunu söyleyin... Aradığınız şeyi henüz bulabildiniz mi?"

Kalbim bu soruyla sertçe çarptı, göğsümü yaran bir başka acı fermuarı.

"Çünkü eğer bulamadıysanız," diye devam etti, omuzlarını hafifçe silkti ve dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı. "Belki de yanlış yerlere baktığınız içindir. Belki de tam burada, seni inşa eden kasabada olduğu içindir."

Küçük kız kardeşimi bir melek, bir psikopat ya da ikisinin karışımı bir şeymiş gibi izledim.

İki. Gözlerimi tekrar tekrar kırıştırdım, aramızdaki sessizlik uzadıkça kaşlarım daha da çatıldı.

Ve söylediği sözler içime işledikçe, bütün akşam boyunca karşı koymaya çalıştığım duygularım su yüzüne çıkmaya başladı.

"Tanrım," diye fısıldadım, ağzımı kapatmak için ellerimi onunkilerden çektim. Başımı salladım. "Haklısın. Haklısın, Beth. Ben... Ben kendimi o kadar sıkışmış, o kadar boğulmuş hissettim ki, tek çıkış yolunun gitmek olduğunu düşündüm. Ama bunca zamandır bu *duyguyu* arıyordum. Geldiğinde anlayacağımı sanıyordum. Bir gün bir yer ya da bir insan bulacağımı ve her şeyin bir araya geleceğini ve aniden, tam o anda, olmam gereken yerde olduğumu bileceğimi düşündüm."

Beth başıyla onayladı ve başparmağını dizimin üzerinde gezdirdi.

"Ve buldum," dedim, bir gülümseme bulmadan, kız kardeşimin bakışlarını bulmadan önce yüzümü çarpıtan duygularla. "O duyguyu buldum. Ama Avrupa'da, Asya'da, bir dağın tepesinde ya da güzel, beyaz kumlu bir plajda değildi." Başımı salladım. "Elektriksiz, teknolojisiz, süslü yemekleri, süslü manzaraları ya da süslü eğlenceleri olmayan o sıkıcı, küçük kulübedeydi. O şöminenin önünde, o aptal eski battaniyenin altındaydı," dedim Beth'in de bana katıldığı bir kahkaha atarak. "O aptal adam ya da aptal köpekle birlikte." Burnumu çektim. "O anda ihtiyacım olan her şeye sahiptim. Ve bunu ruhumda hissettim."

Bu bir vahiydi. Kelimeler ağzımdan yuvarlanırken, sıcak bir yaz gününde serin bir esinti gibi vücudumun her santimetresinde yükseldiklerini hissettim. Elimi kalbime bastırdım, göğüs kafesimin içinde nerede attığını, başka bir farkındalıkla nerede kırıldığını hissettim.

"Ama ondan kaçtım," diye fısıldadım. "Bunca zamandır aradığım şeyi tam bıraktığım yerde buldum ve sanki sonunda onu bulmak beni onu aramaktan daha çok korkuttu." Beth'e bakarak başımı salladım. "Onu terk ettim. *Yine*." Burnumu çektim. "Ben çok, çok aptalım."

"Değilsin," diye ısrar etti, bacağımı sıkarak. "Sen sadece kayboldun, Eliza. Ve bazen bu, bulunmaktan daha kolay olabilir."

Midem alt üst olmuş, beni bir şeyler yapmaya zorluyordu ama ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. "Şimdi ne yapacağım?" Umutsuzca kız kardeşime sordum.

Buna sadece bir gülümsemeyle karşılık verdi ve ayağa kalkıp masadan tabağımı alırken alnıma bir öpücük kondurdu. "Bu turtayı yiyeceksin," dedi omuz silkerek. "Sonra da eve gideceksin."

"Ev..." Tabağı ondan alarak yankıladım.

Çeneme dokunarak başını salladı. "Eve."

Sonra beni bırakıp kocasının, anne babamızın ve büyükbabamızın yanına mutfığa gitti. Oturduğum yerden onları izledim - gülümsemelerini ve kahkahalarını, babamın kolunu annemin omuzlarına dolmasını ve Robert'ın elinin Beth'inkiyle sıkıca kenetlenmesini.

Ve tekrar hissettim, River'la birlikte kulübede içimde dolaşan aynı şeyi.

Home.

Bunu fark etmem çok uzun sürdü. Kafamı kışkırmadan çıkarmam ve hayatımda benim için en önemli olan şeyin hangi müzelerde bulunduğum ya da hangi kıtalara ayak bastığım olmadığını fark etmem için sevdiğim pek çok insana acı çektirdim.

Bu insanlar, tam da burada, bu küçük, haritadaki nokta kadar kasabada yaşıyorlardı ve tıpkı onun gibi binlercesi Birleşik Devletler'in ve *dünyanın* dört bir yanına yayılmıştı.

Başka bir uçağa, gemiye ya da trene ihtiyacım yoktu. Başka bir sahile, şehre ya da dağın tepesine ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan şey Nehir'di.

Umarım onun da bana ihtiyacı vardır.

Merry Christmas, Baby

Tak-tak-tak.

River'ın kapısının eşiğinde beklerken ellerim eldivenlerimin içinde titriyordu, diğer tarafta Moose deli gibi havlıyordu. Pencerelerden sıcak bir parıltı geliyordu, bacadan duman tütüyordu ve şimdi kulübeye dışarıdan bakmak, içinde yaşadıklarımı daha da özlememe neden oluyordu.

Moose'a sessiz olması için alçak sesle, homurdanarak bir komut verildi ve sonra kapı açıldı ve River kapının diğer tarafında durdu.

Beni gördüğünde yüzünde şaşkınlık ya da sevinç ifadesi yoktu. Bunun yerine, kalbimin sıkışmasına neden olan bir tür kayıtsızlıktı. Çenesi kıpırdadı, yutkunmadan önce gözleri beni içine çekti. Moose onun arkasında zıplıyor, kuyruğunu sallıyor ve bana ulaşmak için bacakları ile kapı arasında kaçmamaya çalışıyordu.

"Merhaba," diye fısıldadım.

Tek kelime etmedi, sadece çatık kaşları ve çenesiyle beni izledi.

"İçeri girmemin sakıncası var mı?" Elimdeki kutuyu havaya kaldırarak sordum. Annemin bıraktığı metalik yeşil bir kâğıda sarılmış ve üzerine basit bir kırmızı fiyonk konmuştu. "Burası biraz soğuk."

River bir süre daha orada durduktan sonra kenara çekildi ve bana adım atmam için yeterli alan bıraktı. Adımımı atar atmaz Moose üzerime atladı ve ben de hediye için onun pençeleri tarafından parçalanmaktan kurtarmak için tam zamanında yolumdan çektim.

Kıkırdadım, ıslak burnunu öpmeden önce patilerinin göğsümde durduğu yeri okşadım. "Selam oğlum. Ben de seni özledim."

River sonunda onu üzerimden indirdiğinde Moose hâlâ hafifçe mızızlanıyordu ve sonra girişte durduk, ben hâlâ paltoma, şapkama, eldivenlerime ve atkıma sarınmışım çünkü River'ın beni izleyişine bakılırsa, onları çıkarıp bir süre kalmaya davet edilip edilmediğimden emin değildim.

Pekala, işte hiçbir şey...

"Mutlu Noeller," dedim utangaç bir ifadeyle, elimdeki kutuyu ona doğru tutarken.

River ona baktı, bana baktı, bir tuzakmış gibi kutuya ve sonra tekrar bana baktı. "Burada ne yapıyorsun Eliza?"

"Lütfen," diye yalvardım, kutuyu ona doğru yaklaştırarak. "Sadece aç şunu."

İçini çekti, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kutuyu ellerimden aldı. Kâğıdı acımasızca yırtarak açtı, kurdeleyi kopardı ve yere düşmesine izin verdi. Sonra küçük, dikdörtgen kutunun kapağını açtı.

Kapı açıldığında sustu.

Uzun bir süre, bunca yıldır yanımda taşıdığım deftere baktı. Kalın ve ciltli bir defterdi, üzerinde sık ağaç ormanları arasında akan bir nehrin güzel, mat siyah-beyaz bir fotoğrafı vardı, karla kaplı dağlar arka planda bulutlu gökyüzüne doğru uzanarak bekliyordu.

River yutkundu, gözleri benimkilere kaymadan önce kapağa dokundu.

"Aç şunu," diye fısıldadım.

Kitabı yavaşça ve dikkatlice kutudan çıkardı, kutuyu ambalaj kâğıdının beklediği yere bıraktı. Sonra kitabı elinde dikkatlice dengeledi ve ilk girişe kadar açtı.

Gözlerinin sayfayı taramasını izledim, sayfayı bir sonrakine çevirene kadar her cümlenin üzerinde soldan sağa. Okudukça kaşlarını daha fazla çattı ve kalbim kulaklarımda yüksek sesle ve ağır bir şekilde çarptı.

"Bu bir günlük," diye açıkladım. "Ya da bir aşk mektubu. Belki de ikisinin karışımı." Kıpırdanmamak için ellerimi önümde birleştirdim. "Vermont'tan ayrıldığım gün havaalanından aldım. Ve ayrıldığımdan beri her hafta ona yazıyorum." Yutkundum. "Sana yazıyordum. Senin için."

River sayfaları çevirirken gözleri sayfaların üzerinde gezindi ve sonra benimkileri buldu, yeşil derinliklerde şaşkınlık yazılıydı.

O günlük, düzenli olarak *yazdığım* bir günlüktü ve her yazı *Sevgili Nehir*'im diye başlıyordu.

Ona seyahatlerim, gördüğüm yerler ve tanıştığım insanlar hakkında yazdım. En kötü haftalarımı da en iyi haftalarımı da paylaştım. Londra sokaklarında yürürken hissettiklerimi ve Toskana'da güneş batarken gökyüzünün rengini anlatmaya çalıştım. Orada benimle birlikte olsaydı ne düşüneceğini ya da hissedeceğini hayal etmeye çalıştım.

Onu hikayeye dahil etmeye çalıştım.

River bir sayfa daha çevirdi, parmakları içerideki mürekkebin üzerinde geziniyordu.

"Seni düşünmekten hiç vazgeçmedim," dedim usulca. "Her zaman yanımda olmanı diledim ve başından beri bir şeylerin eksik olduğunu biliyordum."

River yutkundu, başka bir sayfayı çevirirken burnu alevlendi.

"Sanırım macera aramaya gittim, ama fark etmediğim şey en iyisini geride bıraktığımdı." Bunun üzerine sayfaları çevirmeyi bıraktı, kitabı elinde açık tutarak bana baktı, onun yerine. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu ve bir parlaklık onları kapladığında, duygu bir sonraki nefesimi çaldı, kendi gözlerimde gözyaşları birikti.

"Sen benim maceramsın River," diye fısıldadım çaresizce, bu itiraf karşısında her iki yanağımdan aynı anda iki damla gözyaşı süzüldü. "Tıpkı senin benim evim olduğun kadar."

Bükülü tuttuğu alt dudağının titremesini ya da bir sonraki nefesinin ciğerlerine yeni oksijen getirme çabasıyla biraz titremesini kaçırmadım.

Ve bunu ifade etmenin başka bir yolu olmadığını bilerek omuz silktim. "Sensiz kaybolmuş durumdayım."

Sözcükler dudaklarımdan çıkar çıkmaz River günlüğü arkasındaki mutfak tezgâhının üzerine koydu. Sonra beni kollarının arasına aldı ve kendimi kaybettim.

Ona hayatın ta kendisi gibi sarıldım, o belime sarılırken ben de kollarımı boynuna doladım. Beni kendine çekti ve ben de omzuna doğru hıçkıra hıçkıra ağlayarak onu daha da yakınıma çekmeye çalıştım.

"Büyük bir şehirde, başka bir ülkede ya da burada, büyüdüğümüz bu kasabada olması umurumda değil," dedim gözyaşlarımdan arasından. "Ben bunu istiyorum. Seni istiyorum. İstedığın yere giderim ya da burada, bu küçük kulübede kalırım, yeter ki sana sahip olabileyim."

River yüzümü çerçeveledi, beni sertçe ve söz vererek öpmeden önce başını salladı. İkimizin de yüzü acı içinde bükülmüştü, sanki o öpücük bizi öldürdüğü kadar hayatımızın her zerresini de geri getirmişti.

kayıptı.

"Seni yine kaybettiğimi sandım," dedi, kelimeleri titrek ve gergindi. Ona daha sıkı sarıldım. "Ah, bebeğim. Sen beni hiç kaybetmedin."

Kollarında olduğuma hâlâ inanamıyormuş gibi başını salladı ve ardından beni uzun, derin bir öpücükle daha karşıladı. Sonra paltomu, atkımı, şapkamı, eldivenlerimi ve botlarımı çıkarmama yardım etti. Dış giysilerimden kurtulur kurtulmaz beni kollarına aldı ve sonra beni kanepede kucağına çekti, kollarıyla, öpücükleriyle, sevgisiyle sardı.

Uzun bir süre orada öylece oturduk, birbirimize sarıldık, öpüştük, ağladık ve tek bir kelime bile etmedik. Kalbim rahatlamıştı. Ruhum sonunda bulunmuş olmanın zaferiyle haykırdı. Kim olduğuma dair her molekül yanımdaki o adamla birlikte canlandı.

"Belki ikisini de alabilirsin," dedi River usulca, yanaklarım öpüşmekten pembeleşmiş ve kızarmışken.

"İkisi de mi?"

"Ben ve macera."

Avucumla göğsüne dokunarak gülümsedim. "Sen benim maceramsın, şapşal. Dinlemiyor muydun?" Gözleri benimkileri ararken ateş ışığında parlıyordu. "Gidelim, Eliza."

"Gitmek mi?" Kaşlarımı çattım.

"Koca dünyada bir yıl daha yapalım," dedi. "Ama bu sefer birlikte yapalım." Dudaklarım aralandı. "Ben... sen ne diyorsun?"

"Bir yıl. Gitmekle, yapmakla, görmekle geçen bir yıl. Birlikte keşfedeceğimiz bir yıl. Sonra ne istediğimize, nereye yerleşmek istediğimize karar verebiliriz - tabii yerleşmek istiyorsak." Başını salladı. "Sen gittiğinde, gitmene izin verdim. Ben burada babamla kalmayı seçtim ve ben..." River yutkundu. "Bu seçimimden pişman mıyım bilmiyorum, çünkü babamla geçirdiğim o son ayları çok sevdim. Annemle."

Onu tuttuğum yerde sıkarak orada olduğumu hissettirdim.

"Ama bu süreçte seni kaybettim. Ve şimdi sana tekrar sahip olduğuma göre, senin her zaman benim olduğun gibi benim de her zaman senin olduğumu bildiğime göre... Başka bir hata yapmak istemiyorum. O yüzden gidelim. Bundan sonra ne olacağına karar vermeden önce her şeyi görelim."

Kalbim kabardı. "Gerçekten ciddi misin?"

River başını sallayarak, "Evet," dedi. "Evet, gerçekten istiyorum. Seni istiyorum Eliza," diye fısıldadı, elini tekrar yanağıma kaydırды, parmakları saçlarıma dolandı. "Ve ben de senin macera yaşamamı istiyorum."

Avucuna doğru eğildim, sıcak tenini öpmeden önce uzun bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve birlikte yaşadığımız hayatı, atlattığımız onca şeyi düşündüm. "Sanırım ben çoktan yaşadım."

Ama River başını salladı, beni daha yakına çekti ve dudaklarımı uzun ve tatlı bir şekilde öpmeden önce kendi beyanını fısıldadı.

"Bence daha yeni başladı."

Moose kanepeye zıpladı, biz ona da yer açmak için kıpırdayana kadar neredeyse tam üstümüzdeydi. Güldüm, başını öptüm ve kulaklarının arkasını ovaladım.

Sonra River arkama, kanepenin arkasında asılı duran Noel Battaniyesine uzandı. Battaniyeyi açıp üçümüzün üzerine sererken bana gülümsedi ve sonra beni ve Moose'u kollarının arasına alarak bizi ateşin yanında tuttu.

Bana o battaniyeyi verdiğinde, bizim için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğine dair bir söz verdi.

O ateşin önünde ona sarıldığımda, ellerini saçlarımda gezdirip alnımdan usulca öptüğünde, verdiği sözün doğru olduğunu anladım.

Ve bizim için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğimi de.

Beni her zaman olduğum kişiye geri döndüren battaniyeye daha sıkı sarılırken kalbim çırpındı, dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. En başından beri o kızı hiç kaybetmemiş olmayı dilerdim, ama belki de şimdi onun hep orada olduğunu bilmek, River'ın da bunu bildiğini ve benim ne kadar uzağa gidersem gideyim onun beni asla terk etmeyeceğine inandığım gibi, onun da benim ona geri döneceğime inandığını bilmek her şeyi daha tatlı kılıyordu.

River, "Mutlu Noeller bebeğim," diye fısıldadı.

Gülümsedim, ona daha sıkı sarıldım ve kar fırtınaları için Tanrı'ya şükrettim. "Mutlu Noeller."

The End

A Note to the Reader

Noel Battaniyesi'ni okuduğunuz için teşekkür ederim! Bu küçük hikâyeyi yazdım çünkü bu tatil sezonunda ruhumun özlemini çektiği şey buydu. Kendimi sıcak, rahat ve umutlu hissetmek, sevgiyle ilgili güçlü ve her şeyi kapsayan her şeye sarılmak istedim. Umarım siz de bunu hissetmişsinizdir.

Eğer benimle ve kitaplarımla yeni tanıştıysanız, okurlarımla iletişim halinde olmayı seviyorum. Eğer siz de iletişimde kalmak istiyorsanız, şunları yapabilirsiniz...

[Haber bültenime kaydolun Beni](#)

[Instagram'da takip edin](#)

[Facebook'taki okuyucu grubuma katılın](#)

Ve eğer *Noel Battaniyesi*'ni sevdiyseniz, Becker Kardeşler serime bayılacaksınız - Kindle Unlimited ile ücretsiz! Dört kardeşin küçük bir Tennessee kasabasında aşkı bulmalarını ve bu arada babalarının ölümünün gizemini çözmeye çalışmalarını anlatıyor. Birinci kitap [Kayaların Üzerinde](#) ile başlayın.

Ya da spor romantizmini tercih ederseniz, ben büyük bir futbol kızıyım ve bu yılın en sevdiğim sezonu. Benim gibi bir NFL hayranıysanız seveceğiniz iki futbol kitabım var. Kindle Unlimited ile ücretsiz olan [The Wrong Game](#) ile başlayın!

Tüm Sevgilerimle,
Kandi

More from Kandi Steiner

Becker Kardeşler Serisi

[Taşların Üzerinde](#) (1. kitap) [Temiz](#) (2. kitap) [Manhattan](#) (3. kitap) [Old Fashioned](#) (4. kitap)

Dört kardeş, babalarının gizemli ölümü de dahil olmak üzere karanlık bir geçmişe sahip bir viski damıtımevinin etrafında dönen küçük bir Tennessee kasabasında aşkı buluyor.

En İyi Saklanan Sırlar Serisi

[Bilmedikleri](#) (1. kitap) [Her Zaman Bildikleri](#) (2. kitap) [Hiç Bilmedikleri](#) (3. kitap)

Charlie'nin evliliği ölmektedir. İlk aşkı tekrar ortaya çıkıp ona aşkın başka türlü de yanabileceğini hatırlatana kadar alevler içinde kalmaktan son derece memnundur.

[Senden Nefret Etmemi Sağla](#)

Jasmine yıllardır en yakın arkadaşının erkek kardeşinden uzak durmaktadır ama bir düğün için aynı evde olduklarında, ne kadar çabalarsa çabalasın ona karşı koyamaz.

[Yanlış Oyun](#)

Gemma'nın planı basittir: Chicago Bears'ın kombine biletlerini kullanarak her iç saha maçına yeni bir erkek davet etmek. Duygusal olarak bağlanmaktan kaçınmak ve aynı zamanda biraz aksiyon yaşamak için mükemmel bir yoldur. Ancak Zach onun deneme turu olma şansını elde ettikten sonra, bir maçın yeterli olmadığına karar verir. Seksi, eğlenceli bir spor romantizmi.

[Doğru Oyuncu](#)

Ne pahasına olursa olsun aşktan kaçıyor. Adam ise onu kendine bağlamaktan başka bir şey istemiyor. Seksi, komik ve bayıltmaya değer Doğru Oyuncu, futbol sezonu için mükemmel bir okuma!

[Sana Giden Yolda](#)

Sadece bir yolculuk olması gerekiyordu, ama Cooper kaçış arabasını kullanan çocuğun günlüğünü keşfedince her şey değişti. Duygusal, endişeli bir yol romantizmi.

[Viskiye Bir Aşk Mektubu](#)

Kötü zamanlama lanetine karşı savaşılan iki aşık arasında geçen öfkeli, duygusal bir romantizm.

[Ağırlıksız](#)

Genç Natalie, kişisel antrenöründe kendini sevmeyi ve romantizmi bulurken, onları hiç düşünmediği şekillerde birbirine bağlayan bir dizi sırda da karşılaşır.

[Şenlik](#)

Yakın zamanda boşanan Wren, Seattle'ın dışında bir yazlık kulübede berraklık arayışına girer ve burada yan komşusu olan küçük kasabalı münzevi ile unutulmaz bir bağ kurar.

[Siyah Dört Numara](#)

Genç ve ateşli bir poker yıldızı ile onu alt etmek için gönderilen bir gencin üniversite, Yunan hayatı romantizmi.

The Palm South Üniversite Serisi

[Rush](#) (kitap 1) → Bültenime kaydolursanız ÜCRETSİZ! [Çapa](#),

PSU #2

[Rehin](#), PSU #3

[Legacy](#), PSU #4

#1 Numaralı NYT Çok Satan Yazarı Rachel Van Dyken, "Eğer Gossip Girl ve Riverdale'in bir aşk çocuğu olsaydı, bu PSU olurdu." diyor. Bu öfkeli üniversite serisi bir sonraki suçlu bağımlılığınız olacak.

[Etiket Kovalayıcı](#)

Asker erkeklerin peşinden koşmayı bırakabileceğine dair bir bahse girdi, bu kolay görünüyordu - ta ki parlak zırhlı şövalyesi ve iş yerindeki son müşterisi Ordu ACU'larında ortaya çıkana kadar.

[Şarkı Kovalayan](#)

Tanner ve Kellee birbirleri için mükemmeldir. Aynı barlara giderler, aynı müziği severler ve birbirlerinin kıyafetlerini parçalamak için aynı arzuya sahiptirler. Tek sorun nedir? Tanner hâlâ en iyi arkadaşına aşıktır.

About the Author

Kandi Steiner, Tampa, FL'de yaşayan çok satan bir yazar ve viski uzmanıdır. En çok "duygusal rollercoaster" hikayeleri yazmasıyla tanınan yazar, kusurlu karakterlere hayat vermeyi ve gerçek, çiğ romantizm hakkında yazmayı seviyor - her şekilde. Hiçbir Kandi Steiner kitabı birbirinin aynısı değildir ve eğer kızgın, duygusal ve ilham verici okumaları seviyorsanız, o sizin kızınızdır.

Central Florida Üniversitesi mezunu olan Kandi, Yaratıcı Yazarlık ve Reklamcılık/PR bölümlerinden çift ana dal, Kadın Çalışmaları bölümünden yan dal yaparak mezun oldu. Yazmaya 4. sınıfta Harry Potter'ın ilk bölümünü okuduktan sonra başladı. Altıncı sınıfta kendi gazetesini yazıp düzenledi ve sınıf arkadaşlarına dağıttı. Kandi "basın özgürlüğü" için mücadele etse de sonunda müdürün dikkatini çekmiş ve gazete kısa sürede durdurulmuş. Üniversiteden sonra romantizm yazmaya özel bir ilgi duydu, çünkü her zaman umutsuz bir romantikti ve aşkın tüm zorluklarının yanı sıra zaferlerini de vurgulamayı seviyordu.

Kandi yazmadığı zamanlarda onu her türden kitap okurken, son derece sesli kedisiyle konuşurken ve arkadaşları ve ailesiyle vakit geçirirken bulabilirsiniz. Canlı müzikten, seyahat etmekten, yürüyüş yapmaktan, ağır karbonhidrat içeren her şeyden, plaj günlerinden, film maratonlarından, butik biradan ve tatlı şaraptan hoşlanıyor - bu sırayla olması gerekmiyor.

KANDI İLE BAĞLANTI KURUN:

- [HABER BÜLTENİ](#)
- [INSTAGRAM](#)
- [FACEBOOK](#)
- [FACEBOOK OKUR GRUBU](#) (Kandiland)
- [İYİ KREŞLER](#)
- [BOOKBUB](#)
- [TWITTER](#)
- [WEB SİTESİ](#)

Kandi Steiner size yakın bir şehre geliyor olabilir! Yakın gelecekte katılacağı tüm imza günlerini görmek için "etkinlikler" sekmesine göz atın.

→ [YAKLAŞAN ETKİNLİKLERİ GÖRÜN](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.